

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Türkiye-İsrail anlaşması; dinci gericilikle ırkçı-Siyonizm aynı safta!

İsrail'le Türkiye hep aynı saftaydı. Her iki rejim Ortadoğu'da gericiliğin/karşı-devrimin temel dayanakları, ABD emperyalizminin bölgedeki en sadık uşakları, direniş eksenine ve her tür toplumsal ilerlemeye düşman, emekçilerle ezilen halklara karşı aynı saftadırlar. İŞİD, El Nusra gibi cihatçı

barbarları destekleyen her iki devlet bölgesinin etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalanması için de çalışıyorlar. Ortaçağ kalıntısı Körfez şeyhlerinin yakın dostları. Karşı-devrimin kalelerinden biri olan Suudi Arabistan'la özel ilişkileri de mevcuttur. Tüm bunlar Ankara'daki dinci-gerici ik-

tidarla Tel Aviv'deki ırkçı-siyonist iktidarın hemen her olayda aynı safta yer aldıklarına işaret ediyor. Yaşanan bazı sorunlara rağmen iki rejim arasındaki ticaret hacminin her yıl artması ve altı milyar ABD doları seviyesine ulaşması, iki rejimin aynı safta yer aldığının kanıtlarından biridir.

s.4

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 25
1 Temmuz 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

14

Fransa'daki sınıf ve kitle hareketinin anlamı

Fransız işçi ve emekçileri Fransız burjuvazisi ve işbaşındaki Hollande-Valls hükümetinin zorbalığına ve hilelerine bugüne kadar başarı ile karşı koydu.

16

Brexit: 'AB hülyası'na ağır darbe

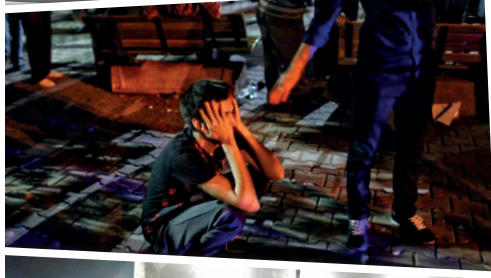
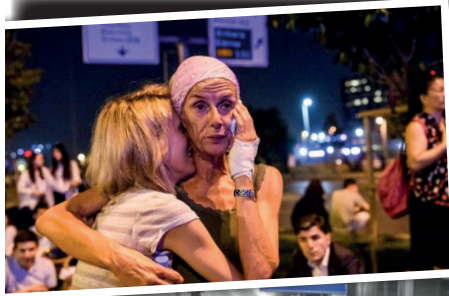
Britanya işçi sınıfı ve emekçileri AB'nin, daha fazla sosyal hak gaspları, sömürü ve yoksullaşma, yıkım ve kriz, geleceksizlik olduğunu gördü.

20

Derby Lastik Fabrikası işgali deneyimi

60'lı yıllarda mücadeleyi büyüten Kavelleri, Tarişleri, Derbyleri yaratan işçi sınıfının cüretini kuşanarak bu saldırıları püskürtmeliyiz.

KATİL SERMAYE DEVLETİ VE DİNCİ-GERİCİ AKP İKTİDARIDIR!

Katil AKP iktidarı ve onun ebedi şefi Erdoğan'dır. İŞİD canileri birer tetikçidir sadece. Asıl suçlu onları katliam için teşvik edenlerdir. Kana ve katliama doymayan AKP ve dümeninde durduğu sermaye devletidir. Onların savaş politikalarıdır. Ve katil, tüm bu katliamları orman sessizliği ile izleyen ya da ikiyüzlü açıklamalarla, Kürt halkına dönük kitlesel katliamlar da içinde tüm kirli, kanlı ve karanlık icraatların arkasında olduğunu gizlemeye çalışan ABD ve tüm emperyalist devletlerdir.

AB kapısı, Türkiye ve sahte umutlar

s.5

Emperyalistler arası hegemonya kavgasında yeni bir dönemeç

s.12

Katil sermaye devleti ve dinci-gerici AKP iktidarıdır!

Saldırının birkaç saat öncesine kadar herkes Türkiye'nin Rusya ve İsrail'le "izdivacını" tartışıyordu. Açıklama üstüne açıklama, yorum üstüne yorumlar yapılıyordu. Atatürk Havalimanı'ndan gelen katliam haberi ile gündem yeniden ve hızla değişti.

İstihbaratı, İstanbul polisi, havalimanı güvenliğinden sorumlu olanları, ilgili bakanları, başbakanı ve cumhurbaşkanı ile iktidar sahipleri, velhasıl tüm bir devlet erkani, oldukça soğukkanlı biçimde ve hiçbir duygu emaresi taşımayan bir ses tonu ile ve ağır birliği halinde, bir kez daha, en başta yaşamını yitirenlerin yakınları olmak üzere insanların gözlerinin içine baka baka "başınız sağolsun" dediler. Onları, ABD, AB ve Rusya'sı ile emperyalist devletlerin başkanları ve başbakanlarının, işbirlikçileri devletin başbakan ve cumhurbaşkanına hitaben gönderdikleri başsağlığı mesajları izledi. Büyük bir utanmazlıkla ve tam bir ikiyüzlülükle, Türk sermaye devleti ve yöneticilerine "teröre karşı ortak mücadele" çağrıları yapıldı.

Tablo yine aynı tablo, uygulama yine aynı uygulama. Yine yayın yasağı var. Ne var ki özeli ve resmisiyle devletin ve dinci-gerici iktidarın kirli medyası sürekli senaryo üretiyor. Biri anlaşılmadan diğeri devreye sokulan sersemletici haberleri pompalıyor. İz buluyor, iz kaybettiriyor. Arada bir de bir yetkilinin ağzından bir açıklamaya yer veriyor. Katliamın, "Türkiye ile Rusya ve İsrail'in anlaşmasını istemeyen dış güçlerin eseri olduğunu" yaşıyorlar. Yani her zamanki gibi, bu olayın kaynağı da dışarıda araniyor.

Katliam en başta Türkiye'de olmak üzere, tüm dünyada duyulmuş olup, her yerde büyük bir infiale yol açmıştır. Katliamı kimin yaptığı, kimin yaptırdığı, asıl sorumlu ve sorumluların kim ya da kimler olduğu gerçekte apaçıktır. Araştırmayı, soruşturmayı, iz sürmeyi, delil toplamayı, adli tıp raporunu gerektirmiyor.

TÜM ÇABALARINIZ BOŞUNADIR

İŞİD militanlarına ulaştırılmak üzere nakledilen silah ve bomba yüklü TIR'lar size aitti. Nakledenler sizin istihbarat teşkilatınızın (MİT) elemanlarıydı. Her şey, devletinizin, dümenindeki AKP iktidarının ve hala fiili başbakanlık da yapan

cumhurbaşkanı T. Erdoğan'ın "kara kutusu" Hakan Fidanlar'ın bilgisi ve denetimi dahilinde yapıldı. Geçişleri bizzat onlar sağlıyordu ve bu hala da böyledir.

Bir biçimde bu gerçeğe ulaşip deşifre edenleri, yani Can Dündarlar'ı "Devlet sırrını açıklamakla" ve "vatan hainliği" ile suçlayıp tutukladınız. Ne var ki kirli işlerinizi gizlesinler, saptırsınlar, unuttursunlar diye beslediğiniz yandaş medyanızın çabaları yeterli gelmedi. Görevli memurlarınız olan savcılarınız da daha fazla dayanamadı. Gerçeklerin gücü ve kamuoyu baskısı sonucu, yüksek mahkemeniz Can Dündarlar'ı tahliye etti. Gerçekten de suçlu sizsiniz, bizzat açtığınız dava vesilesiyle ortalığa saçılan kimi bilgi ve belgeler bir kez daha bunu doğruladı.

Tartışmasız olarak, İŞİD sizin ve efendilerinizin eseridir. Sünni eksenli politika size aittir. İŞİD, dolaysız olarak bu "derinlikli" politikanın türevidir. İŞİD'i üreten, yaratan, besleyen, barındıran, koruyup kollayan, tedavi olsunlar diye şimdi günü birlik füze yağdırdığı Kilis de dahil sınır kentlerinde ve sınıra yakın yerlerde onlara hastaneler kuranlar, eğitip-donatanlar, İŞİD denen ölüm makinesini halkların başına bela edenler, katliamlar yapsınlar diye teşvik edenler siz ve efendilerinizdir. Sınırları yol geçen hanına çeviren, insanlık düşmanı çetelere Suriye, Türkiye ve Avrupa metropollerinde katliamlar yapsınlar diye geçiş kolaylığı sağlayanlar da siz ve efendilerinizdir. Suroç, Ankara, Paris ve son olarak Atatürk Havalimanı katliamının altında da sizin imzanız var. Caniler ellerini kollarını sallaya sallaya önünüzden geçti, görmezden geldiniz. Takip etmediniz, eylemci olduğunuzu biliyordunuz, durdurmadınız. Durdurmak, gözaltına almak ve tutuklamak ne kelimeler, eylemi gerçekleştirdiniz diye yardım ettiniz. "Eylem yapmadığı sürece tutuklayamayız" şeklinde açıklama yaparak aslında kendinizi ele de verdiniz.

Ve dahası, katliam yapanların peşinde koşacağınız ve yaşamını yitirenlere yardım yapacağınız yerde, siz yaşamını yitirenlerin oraya buraya saçılmış bedenlerini toplamaya çalışanlara saldırdınız. Delilleri yok ettiniz. İzleri sildiniz. Size yaraşır bir tutumla ölenleri suçladınız. Ölenlerin yakınları hakkında dava açacak denli zalimleştiniz. Suroç ve Ankara'da

acımasızca insanları katledenleri yargılamadınız. Davaları sümen altı etmeye çalışıyorsunuz. En iğrenci de bu katliamlarda yaşamını yitirenler ve yakınları hakkında dava açıyorsunuz. Dinci ve gerici iktidarınız, tıpkı tetikçi olarak kullandığınız İŞİD'li caniler gibi insanlığa yabancısıdır.

KATİLLERİ BAŞKA YERDE ARAMAYIN, KATİL SİZSİNİZ

Orta yerde an itibarı ile 42 ölü ve 200'ün üzerinde yaralı var. An an sayıları artıyor. Haberlere yasak koymuş bulunuyorsunuz. Failler kesin olarak belli değil, "şimdilik açıklayamayız, tahminler var, yabancı olma ihtimali yüksek" vb. açıklamalar yapılıyor. Tam tersine katilleri siz çok ama çok iyi tanıyorsunuz. Katiller yabancı değil, sizin "öfkeli çocuklar"ınızdır. Yani İŞİD'çilerdir.

Suroç ve ardından da 10 Ekim Ankara Katliamı sırasında "Olay güvenlik ve istihbarat zafiyetinin sonucudur" şeklinde açıklama yapmıştınız. Bunun dipsiz bir yalan olduğu sonradan, hem de sizin tarafınızdan açıklandı. Kaldı ki, işçi, emekçi, ilerici ve devrimcilerin güvenliği sizi hiç mi hiç ilgilendirmemektedir. Zira sizin güvenlikten anladığınız şey, katillerin güvenliğidir. Düzeninizin güvenliğidir. Eylem yerine ulaşana ve eylemi yapana kadar İŞİD'li katillerin güvenliğini sağlamaktır.

Yayın yasağınız boşunadır. Delilleri yok etmek, izleri silmek için boşuna çaba sarf ediyorsunuz. Gerçekleri yok edemez, izleri silemezsiniz. Çünkü gerçekler çok inatçıdır, izlerse silinemeyecek kadar derindir. Er ya da geç ortaya çıkarlar.

Kısacası, katilleri orada burada aramayın. Katil uzakta değil, katil sizsiniz. Katil AKP iktidarı ve onun ebedi şefi Erdoğan'dır. İŞİD canileri birer tetikçidir sadece. Asıl suçlu onları katliam için teşvik edenlerdir. Kana ve katliama doymayan AKP ve dümeninde durduğu sermaye devletidir. Onların savaş politikalarıdır. Ve katil, tüm bu katliamları orman sessizliği ile izleyen ya da ikiyüzlü açıklamalarla, Kürt halkına dönük kitlesel katliamlar da içinde tüm kirli, kanlı ve karanlık icraatların arkasında olduğunu gizlemeye çalışan ABD ve tüm emperyalist devletlerdir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/25 * 1 Temmuz 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Gericiliğe karşı devrimci direnişin toplumsal dayanağı işçi sınıfıdır!

Ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan ve Katar şeyhleri ile Afrikalı diktatörler dışında dostu kalmayan dinci gerici iktidar, dış politikada adeta köşeye sıkıştı. Siyonist İsrail’le anlaşıp Hamas’ı satma, Rusya’dan özür dileme, Mısır’dan özür dileme pazarlığının devam ettiğine dair spekülasyonlar vb. gelişmeler sıkışmanın verdiği boyutu gösteriyor. Bundan dolayı “kabadayılık” berhava oldu özür ve yaranma dönemi başladı.

Yandaşlar dışındaki toplum kesimleri nezdinde meşruiyetini yitiren AKP iktidarı “son çare” olarak faşist zorbalığa sarılırken, Ortaçağ kalıntısı zihniyetini yayma çabasını da ayyuka çıkardı. Tayyip Erdoğan AKP’sinin icraatları iktidardan yaka silken toplum kesimlerinin öfkesini derinleştiriyor. Bu arada siyasal atmosferi boğucu hale getiren iktidardan kurtulma isteği güçlenirken, muhalif güçleri birleştirecek “cephe” arayışları da sürüyor.

TOPLUMSAL MUHALEFETİN İKİ ZAAFI

Dinci gericiliğe muhalif toplumsal güçler yaygın olsa da örgütlülük ve devrimci siyasal önderlik alanında yaşanan yetersizlik halen aşılması gereken temel sorun alanlarıdır. Bu iki temel sorun alanı, dinci gericilikle hesaplaşma mücadelesinde burjuvazinin bazı kesimlerinden medet umma eğiliminin öne çıkmasına yol açıyor. Bu yaklaşım, burjuvazinin bir kesiminin AKP iktidarının bazı icraatlarından rahatsız olmasından güç alıyor. Ancak bu noktada göz ardı edilen temel olgu, burjuvazinin bu kesimlerinin de düne kadar dinci gerici iktidara destek verdikleri, yani bu zihniyetle ne ahlaki ne siyasal bir sorunlarının olduğudur. Sorunlar özü itibarıyla ekonomik ve siyasal rant paylaşımından kaynaklanıyor.

Hal böyleyken dinci iktidarın hedefinde olan işçi sınıfı, emekçiler, kadınlar, Kürt halkı, gençlik, Alevi emekçiler AKP “karşıtı” burjuvaziden medet umabilir mi? “Demokrasi cephesi” önerileri, yalık ki bu soruya olumlu yanıtlar veriyor. “Hedefi daralt/cephesi genişlet” şiarını esas alan bu projeler ilk bakışta avantajlı gibi görünebilir. Oysa düzen içine sıkışan bir kısır döngüye saplanmak ve pusulayı iyice şaşkırmaktan başka bir sonuç yaratamaz. Bu tuzağa düşmemek için toplumsal muhalefetin örgütlülük ve devrimci önderlik alanlarındaki zaaflarının giderilmesi gerekiyor.

Toplumsal ilerici dinamiklerini insan soyu için alçaltıcı olan bu gericilikten kurtulma mücadelesinde seferber etmek, ancak işçi sınıfının devrimci önderlik rolünü oynaması ile mümkündür.

BURJUVAZİ GERİCİLİĞİN KARŞITI DEĞİL YARATICISIDIR

Sermaye sınıfının bir kesimi yakın zamana kadar desteklediği AKP iktidarından rahatsız. Buna rağmen burjuvazinin hiçbir siyasal temsilcisi dinci faşist iktidara karşı mücadeleyi desteklemez ve bu konuda kararlı bir tutum alamaz. Zira egemen sınıflar arasındaki rekabet ve çatışmalar düzenin niteliğiyle değil, sömürü ve yağmadan pay alma noktasında yaşanan anlaşmazlıklardan kaynaklanır.

Bu konuda önümüzde çarpıcı bir örnek de mevcut. Düzen cephesindeki “en solcu” fraksiyon kabul edilen Perinçekçi partinin dinci faşist iktidarın güdümüne girmesi, çağımızda “burjuva solu”nun niteliği hakkında somut bir fikir vermektedir. Bir dönem Kemalist cumhuriyetin kazanımlarını korumayı varlık gerekçesi sayan Perinçekçi akım, AKP’nin ortaçağ zihniyetini egemen kılmak için, diğer bir ifadeyle Kemalist cumhuriyetin ruhuna fatiha okuduğu günlerde dinci gericiliğin payandası olabiliyor. Çağımızda “en solcu” burjuva akımının niteliği işte budur.

EGEMENLER ARASI ÇATLAĞI DERİNLEŞTİREBİLMEK İÇİN...

Ülkede yıllardan beri devam eden bir

rejim krizi var. Egemenler arası çatışma farklı alanlarda cereyan etti. Dinci gerici akım iktidar olmayı başardı, ancak ne rejim krizi ne egemen sınıflar arası çatışmalar onarılabildi. Zaten sistemin yapısı farklı düzeylerde de olsa bu çatışmaları yeniden üretiyor. Bu çatışmaları mücadelede emekçiler lehine bir imkana dönüştürmek ise hem olası hem gereklidir.

Burjuvazinin kendi içindeki dalışmalarının ortaya çıkardığı olanaklardan yararlanmak, ancak devrimci sınıf hareketinin militan/kitlesel bir güce ulaştığı koşullarda mümkündür. Bunun olmadığı yerde ise tam tersi oluyor. Sermaye sınıfı hem emekçileri hem bazı sol akımları yedekleyebiliyor. Burjuvaziye yedeklenen bazı sol akımların utanç verici yanılgıları, sermaye kliklerine olmadık meziyetler vehmetleriyle dışa vurur. Bu tutum çoğu zaman düzen içi bir zihniyetin özgüven yıkımına uğramasıyla belirginleşiyor. Son yıllarda ordunun veya dinci gericiliğin kuyruğuna takılanlarda olduğu gibi... Oysa egemenler arası çatlağı derinleştirmek için de burjuvazinin laiklik, burjuva parlamenter işleyiş ve hukuki normlar, modern kapitalist yaşam vb. gibi alanlarda hassasiyet taşıyan şu veya bu kesimini belli bir yere kadar sürüklemek için de

öncelikle devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesi gerekiyor.

SINIFLA DEVRİMCİ ÖNCÜNÜN TARİHSEL MİSYONU

Emperyalist/kapitalist sistemin ürettiği dinci gericilikle ırkçı şovenizme karşı mücadeleyi sonuna kadar sırtlamak, işçi sınıfıyla ilerici-devrimci güçlerin tarihsel misyonlarındandır. Bu mücadele gericiliğin kaynağı olan kapitalizmi de hedef almadan doğru ve sonuç alıcı bir hatta ilerleyemez.

Halen burjuva gericiliğinin etkisi altında bulunan işçi sınıfının mücadelenin öznesi haline getirmek kolay değil. Ancak gericilikle devrimci bir hesaplaşmanın başka temel toplumsal dayanağı bulunmuyor. Toplumun ilerici dinamiklerini insan soyu için alçaltıcı olan bu gericilikten kurtulma mücadelesinde seferber etmek, ancak işçi sınıfının devrimci önderlik rolünü oynaması ile mümkündür.

O halde dinci, ırkçı, şoven gericilikle devrimci hesaplaşmayı samimiyetle isteyen güçler işçi sınıfını bu mücadelenin öznesi haline getirebilmek için seferber olmalıdırlar. Bu çaba ciddiyetin, samimiyetin gereği olduğu gibi, kazanmanın da olmazsa olmaz koşullarından biridir.

Türkiye-İsrail anlaşması; dinci gericilikle ırkçı-Siyonizm aynı safta!

İtalya'nın başkenti Roma'da yapılan gizli görüşmelerde anlaşmaya varan Türkiye-İsrail ikilisi her alanda işbirliğini geliştirmek için harekete geçti. Kısa süren ayrılıktan sonra yeniden kavuşmanın sevincini yaşayan taraflar, kazançlı bir anlaşmaya imza attıkları konusunda da mutabıktır.

AKP şefi Tayyip Erdoğan İsrail'le anlaşma için üç şart öne sürmüştü. Oysa anlaşmaya varılmasına rağmen bu şartlar konusunda yeni bir gelişme olmadı. Bu da dinci rejimle siyonist rejim arasındaki pazarlığın bu şartlar etrafında değil başka alanlarda cereyan ettiğine işaret ediyor.

GAZZE ABLUKASI MEŞRULAŞTIRILDI

Yayılmacı heveslerine ulaşmak için Filistin halkının acılarını pervasızca kullanan AKP şefi, anlaşma için Mavi Marmara saldırısından dolayı İsrail'in özür dilemesini, ölenlerin ailelerine tazminat ödemesini, Gazze ablukasının kaldırılmasını şart koşmuştu. İlk iki şart konusunda daha önce anlaşma sağlanmıştı. İsrail dolaylı bir şekilde 20 milyon ABD doları ödemeyi kabul etmiş, siyonist başbakan da kendi üslubuyla özür dilemişti. Geriye Gazze ablukasının kaldırılması kalıyor ki, AKP şefi dahil İsrail'in bu şartı kabul etmeyeceğini herkes biliyordu. Hal böyleyken söz konusu şarttan söz edilmesi; ablukayla adeta boğazı sıkılan Gazze halkının acılarının hoyratça istismar edilmesinden başka bir anlam taşıyor.

Siyonist rejimle anlaşılan dinci iktidar Gazze ablukasını meşrulaştırdı. Zira Gazze'ye ulaştıracağı "yardım"ın bile İsrail limanlarında kontrol edilmesine sesi çıkmayan AKP iktidarı, ablukayı resmen kabul etmiş oldu. Zaten daha önce de fiilen böyleydi, şimdi ise anlaşma ile resmiyet kazanmış oldu. Bir kez daha görüldü ki, Filistin halkının boğazını sıkı ablukanın

AKP için önemi, istismar edilecek bir sorun olmasından ibarettir.

FİLİSTİN'E KARŞI SİYONİZM'DEN YANA

Gazze ablukasına onay veren dinci-gericilik BM ve diğer uluslararası alanda İsrail'e her alanda destek vereceğini de taahhüt ediyor. Hem Mavi Marmara katliamını gerçekleştiren İsrail askerleri hakkında açılan dava geri çekiliyor hem uluslararası savaş suçları mahkemesinde açılacak olası davalarda siyonistlere destek taahhüdünde bulunuluyor.

AKP iktidarının ırkçı-siyonist rejimin suçlarına onay verdiği, son aylarda Filistinli gençlerin sokaklarda katledilmesini izlemekle yetinmesinden de anlaşılıyor. Yakın zamana kadar Filistin halkının dostları gibi görünen dinci-gerici şefler, İsrail'le pazarlık başladıktan sonra kız/erkek yüzlerce genç Filistinlinin katle-

dilmesine rağmen siyonistleri rahatsız edebilecek tek kelime bile etmediler. Bu riyakarlar için Filistin sorunu, ancak siyasi rant devşirmeye olanak sağlayacaksa anılır.

ASKERİ İŞBİRLİĞİNDE YENİ DÖNEM

Son yıllarda askeri işbirliğinde yaşanan kısmi sorunları aşmak için sabırsızlanan taraflar, artık emperyalist savaş aygıtı NATO bünyesinde de birlikte çalışacaklar. Hem ABD hem NATO tarafından takdirle karşılanan anlaşma İsrail ordusuyla Türk ordusu arasındaki uğursuz işbirliğinin yeni bir ivme kazanmasına yol açacak. AKP iktidarının onayıyla NATO bünyesine dahil edilen İsrail, ihtiyaç duyduğu anda emperyalist orduları bölgeye çağırımdan da geri durmayacaktır. Bu arada anlaşmanın kotarılmasında etkin rol oynadığı açıklanan MOSSAD-MİT arasındaki ilişkilerin de ivme kazanmaya başladığı dile getiriliyor.

ORTADOĞU'DA GERİCİLİĞİN KOÇBAŞLARI

Vurgulanmalıdır ki İsrail'le Türkiye hep aynı saftaydı. Her iki rejim Ortadoğu'da gericiliğin/karşı-devrimin temel dayanakları, ABD emperyalizminin bölgedeki en sadık uşakları, direniş eksenine ve her tür toplumsal ilerlemeye düşman, emekçilerle ezilen halklara karşı aynı saftadırlar. IŞİD, El Nusra gibi cihatçı barbarları destekleyen her iki devlet bölgenin etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalanması için de çalışıyorlar. Ortaçağ kalıntısı Körfez şeyhlerinin yakın dostları. Karşı-devrimin kalelerinden biri olan Suudi Arabistan'la özel ilişkileri de mevcuttur.

Tüm bunlar Ankara'daki dinci-gerici iktidarla Tel Aviv'deki ırkçı-siyonist iktidarın hemen her olayda aynı safta yer aldıklarına işaret ediyor. Yaşanan bazı sorunlara rağmen iki rejim arasındaki ticaret hacminin her yıl artması ve altı milyar ABD doları seviyesine ulaşması, iki rejimin aynı safta yer aldığının çarpıcı kanıtlarından biridir.

Gericici-Amerikancı iki rejimin aynı safta olması kaçınılmaz. Gericici çıkar çatışmaları kimi sorunlara yol açsa da onlar aynı dünyayı; gericiliğin, zorbalığın, bağınazlığın dünyasını temsil ediyorlar. Bundan dolayı bölgenin ilerici, devrimci güçleriyle ezilen halklarının da emperyalizme olduğu kadar bu gericici ittifakın sonuçlarına karşı da direnmeleri gerekecektir.

Rusya: Erdoğan Putin'den özür diledi

Dış politikada yaşadığı açmazlar nedeniyle yönünü "kabadayı"lıktan "yaranma"ya çeviren Türk sermaye devleti, bir yandan İsrail'le arayı düzeltmeye çalışırken, bir yandan da Rusya'yla ilişkileri düzeltmeye çalışıyor.

Kremlin Sözcüsü Dmitriy Peskov, dinci-gericiliğin şefi Tayyip Erdoğan'ın Türk F-16'larının hava sahası ihlali iddiasıyla düşürdüğü Rus Su-24 uçağının pilotunun ölümü için Rusya Devlet Başka-

nı Vladimir Putin'e yeni bir mektup yazarak özür dilediğini söyledi.

Peskov, "Devlet Başkanı Putin, Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Rus savaş uçağının düşürülmesi nedeniyle yaşanan durumu düzeltmek istediğini söylediği mesajı aldı" dedi.

25 Kasım 2015'te "Rusya'dan özür dilemeyeceğiz. Hava sahamızı ihlal edenler bizden özür dilemeli" diyen Erdoğan'ın, Rusya Devlet Başkanı'na

mektup gönderdiği cumhurbaşkanlığı tarafından da doğrulandı.

"Af dilerim" anlamına gelen "İzvinitye" ifadesinin yer aldığı belirtilen Rusça mektupta, Erdoğan'ın pilotun öldürülmesi nedeniyle üzüntülerini ilettiği, Rusya ile bölgedeki krizin çözümünde birlikte çalışmaya hazır olduklarını söylediği ve "Rusya ile Türkiye arasındaki geleneksel ilişkileri yeniden tesis etmek istediklerini" belirttiği bildirildi.

AB kapısı, Türkiye ve sahte umutlar

İngiltere’de yapılan referandumdan Avrupa Birliği’nden (AB) ayrılma sonucu çıkmasının ardından olay çok yönlü olarak gündemde kaldı. Türk devleti ise bu sonucun kendi lehine olabilecek yönleriyle ilgilendi. Çünkü 40 yıldır AB kapısında bekleniyordu. Ancak bu bekleyişin AKP’li yılları, geçmişe göre daha bir resmîyet kazandı. AB’nin beklentilerine cevap verildi. Ancak süreç hep inişli çıkışlı oldu.

AKP adına söz söyleyenler son dönemde “AB’ye meydan okuyan” bir takım açıklamalarda bulundular. Başta Erdoğan olmak üzere, Dışişleri Bakanı ve bazı devletliler tarafından yapılan açıklamalarda bir yandan AB eleştirilirken, bir yandan da Türkiye’nin AB’ye alınması gerektiği iddiaları gündeme getirildi. Kimi zaman ipler daha bir gerildi.

Hatta vize muafiyetiyle ilgili süreçte Türkiye’nin tavrını, özellikle de Erdoğan’ın açıklamalarını eleştirerek, “Bir atasözümüz var, ‘Türk gibi başlayıp Alman gibi bitirmek’ diye, burada tersi oldu” ifadelerini kullanan Avrupa Birliği’nin Türkiye Delegasyonu Başkanı Büyükelçi Hansjörg Haber istifa etti.

Göçmen krizi ile birlikte yapılan pazarlıklarla konu yeniden alevlendi. AB Bakanı ve Başmüzakereci Ömer Çelik, AB ile Türkiye arasında süren görüşmelerin son durumuna dair Türkiye ve AB arasında göç krizi ile beraber yeni bir zemin ortaya çıktığını söyledi. Çelik, düzensiz göçle mücadele, vize muafiyeti, geri kabul anlaşması ve gönüllü yerleştirmenin hayata geçirilmesi için bir paketin ortaya çıktığını belirtti.

Her ne kadar göçmenler kullanılarak varılan mutabakat Türkiye’nin elini güçlendirmiş olsa da -ki bu nedenle Almanya Başbakanı Merkel ciddi eleştiriler almıştı- AB kapılarının Türkiye’ye açılması oldukça uzak bir ihtimaldi. Erdoğan’ın, İngiltere’de AB referandumunu tam da mültecî akını tehlikesi nedeniyle kaybetmiş olan Cameron’a hitaben “3 bin yıldan bahsediyordu 3 gün dayanamadı” sözü, aslında mültecî akının merkezi olan Türkiye faktörünün bu referandumda nasıl olumsuz bir rol oynadığını gözlerden saklamak istemesinden kaynaklıydı.

AB GERÇEKTEN TÜRKİYE’NİN DEMOKRATİKLEŞMESİNİ Mİ İSTİYOR?

AB ile yapılan pazarlıklarda AB sözcüleri, Türkiye’deki anti-demokratik uygulamaları masada özel bir koz olarak tutuyorlar. Ancak bu gerekçe hiç de AB

Sömürünün son bulması ve gerçek adaletin sağlanması ancak siyasal iktidarın işçi sınıfında olduğu tam bağımsız sosyalist bir cumhuriyetler birliği ile mümkündür. Sadece bu yolla kardeş halklar arasında eşitlik temelinde kalıcı bir barış sağlanabilir.

emperyalizminin Türkiye’de haklar ve özgürlüklerin gelişmesini, demokratik kazanımların olmasını istediği için değildir. Zira Kürt illerinde son yaşananlara bakıldığında AB ve BM’nin nasıl seyirci olduğu ortadadır. Çok uzakta kalmadı; onlarca devrimcinin katledilmesine neden olan, hala hasta tutsaklar yoluyla cinayetlerin işlendiği, hiçbir hak ve hukukun olmadığı F tipi hapishaneler de bir AB projesiydi. ABD emperyalizminden nasıl demokrasi gelemeyecekse, aynı şekilde AB emperyalizminden de demokrasi gelmeyecektir.

PEKİ, NEDEN TÜRKİYE’YE AB KAPISI AÇILMIYOR?

Çünkü Türkiye çok karmaşık bir coğrafyada, ekonomik ve politik krizlerin tam merkezinde duruyor. Vaktiyle 10 yılda bir darbe olan Türkiye’de AB’nin beklediği istikrar hala sağlanmış değil. Aksine başka istikrarsızlıklar devam ediyor. AB ile bir dönem uyumlu bir hatta girilmişken bölgesel, iç ve dış yeni gelişmeler, Erdoğan’ın son pozisyonu ile de birleşince Türkiye hala bir istikrarsız ülke konumundadır. Kimi zaman ABD’nin de

Türkiye’nin AB’ye girmesi için çaba gösteriyor olması kendi nüfuz alanını, etkisini arttırma amacından başka bir şey değil. AB içindeki söz sahibi devletler için bu da bir başka sorun.

Aslında Türkiye uluslararası sermaye için cazip ve oldukça iyi bir pazar. Bu zaten sonuna kadar şu haliyle de kullanılıyor, değerlendiriliyor. Ancak Türkiye sürekli ekonomik ve siyasi çalkantıların içinde. Kurulu düzen sınırları içinde çözülemeyen Kürt sorunu, toplumsal eşitsizliklerin mayaladığı devrimci dinamikler vb. gibi etkenler, Türkiye’yi AB emperyalizmi için riskli duruma sokuyor. Hem getireceği riskler hem de sırtlarında bir kambur olmaması için bu haliyle Türkiye’ye AB kapıları açılmak istenmiyor.

İŞÇİ VE EMEKÇİLERE AB KAPISI BİR UMUT MU?

Kendisi ekonomik ve siyasi kriz içinde debelenen, göçmen sorunuyla uğraşan AB ülkelerinin Türkiyeli işçi ve emekçiler ile Kürt halkına özgürlük getirmesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Kapitalist emperyalist sistem için her şey bir araçtır. Çokça bahsedilen o Kopenhag kriter-

leri ise bir ciladan başka bir şey değil. İşlerine geldiği sürece hak ihlalleri için duyarlı olmaktalar. İnsanlık suçlarının en sık işlendiği, devlet terörünün, vahşetinin en çok arttığı zamanlarda en fazlasından hiçbir yaptırım olmayan uyarılarla yetinirler. Bu 12 Eylül zamanı da, doksanlı yıllarda da, şimdi de böyledir. Diğer taraftan AB’nin ülkelere nasıl yıkım getirdiğini görmek için bir AB ülkesi olan Yunanistan’ın son yaşadığı krize bakmak yeterlidir. Sadece Yunanistan da değil, İspanya, Portekiz gibi birçok AB ülkesi aynı sorunlarla uğraşıyor. Fransa işçi sınıfının gösterdiği direniş de aslında AB’nin temsil ettiği düzene, onun sosyal yıkım saldırılarına karşıdır.

Türkiye işçi sınıfı için yegâne çözüm AB içinde ya da dışında kapitalist bir Türkiye Cumhuriyeti değildir. Sömürünün son bulması ve gerçek adaletin sağlanması ancak siyasal iktidarın işçi sınıfında olduğu tam bağımsız sosyalist bir cumhuriyetler birliği ile mümkündür. Sadece bu yolla kardeş halklar arasında eşitlik temelinde kalıcı bir barış sağlanabilir. Özcesi yapılması gereken AB’nin değil, devrimin kapılarını zorlamaktır.

Atatürk Havalimanı'nda bombalı saldırı

İstanbul'daki Atatürk Havalimanı'nda 28 Haziran akşam saatlerinde patlama meydana geldi.

Havalimanının dış hatlar terminalinde iki patlama olurken, olay yerinin polis tarafından güvenlik çemberine alındığı ve çok sayıda ambulans gönderildiği belirtildi.

Havalimanında olduğunu belirten tanıklar, silahlı saldırının ardından iki canlı bombanın kendini patlattığını söyledi. İstanbul Valiliği ertesi gün yaptığı açıklamada 41 kişinin hayatını kaybettiğini, 239 kişinin yaralandığını söyledi.

YİNE YAYIN YASAĞI

Saldırının sorumlusu dinci iktidar, bir kez daha ilk iş olarak olaya ilişkin yayın yasağı getirdi. Bilgi ve İletişim Teknolojileri Kurumu da (BTK), havalimanındaki saldırıya ilişkin açıklama yaparak, olayla ilgili 'kasıtlı' paylaşımlarda bulunanları 'yasal sorumluluklarının bulunduğu' konusunda "uyardı."

Associated Press (AP) ise üst düzey

bir Türk yetkilisine dayandırdığı haberinde katliamı IŞİD'in üstlendiğini duyurdu. Başbakanlık tarafından yapılan açıklamada da "İlk emareler IŞİD örgütünü işaret etmektedir" ifadelerine yer verildi.

BDSP: HAVALİMANINDAKİ KATLİAMIN FAİLİ SERMAYE DEVLETİ

Katliamla ilgili açıklama yapan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), "Bu saldırının sorumlusu Ortadoğu'da üç kuruşluk siyasi rant için emperyalistlerle birlikte savaş rüzgarları estiren Türk sermaye devletidir." dedi. BDSP'nin 28 Haziran tarihli açıklamasında şu ifadeler yer verildi: "Saldırıyı kimin gerçekleştirdiğine dair henüz bir bilgi yok. Kim gerçekleştirmiş olursa olsun, bunun emekçi halklara karşı gerçekleştirilmiş bir saldırı olduğu açıktır. Buna karşın, asıl vurgulanması gereken nokta, saldırının ve akan kanların sorumlusunun Türk sermaye devleti ve onun dümenindeki dinci-gerici AKP iktidarı olduğudur.

Evet, bu saldırının sorumlusu Orta-

doğu'da üç kuruşluk siyasi rant için emperyalistlerle birlikte savaş rüzgarları estiren Türk sermaye devletidir. Sorumlu, içte ve dışta savaş ve saldırganlık pozisyonu alan, gerici-sefil çıkarları uğruna yüzlerce insanın kanını akıtmaktan çekinmeyen siyasi iktidardır. TIR'lar dolusu silahla, her türden lojistik-askeri-mali destekle dinci çeteleri besleyip halkların başına bela eden emperyalistler ve sadık uşağı AKP iktidardır.

Bu nedenle, olayda güvenlik zafiyeti aramak, kamusal alanların yeterince korunmadığını söylemek nafilerdir.

Şimdi yükseltilmesi gereken ses, kirliliği ve kanlı savaş iktidarının alaşağı edilmesi gerektiğidir. Fabrikalarda, meydanlarda, yaşamın her alanında emekçilerin kanını döken bu köhnemiş barbarlık düzeninin yıkılması gerektiği haykırılmalıdır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak, tüm işçi ve emekçileri, saldırıların hesabını sormak ve bu katliam düzenine son vermek için devrim mücahedelesini büyötmeye çağırıyoruz."

Havalimanı saldırısına Adana'da protesto

İstanbul Atatürk Havalimanı'nda yapılan bombalı saldırıya ilişkin 29 Haziran'da Adana Emek ve Demokrasi Güçleri Yaşar Kemal Kültür Merkezi Barış Anıtı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 12.30'da gerçekleştirilen açıklamayı kurumlar adına Adana Baro Başkanı Mengücek Gazi Çıtırık yaptı.

"İnsanlarımızın öldürülmesine seyirci

kalmayacağız!" denilen açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Hükümetlerin, IŞİD ve benzeri ci-hatçı örgütleri besleyen politikalarının bedelini tüm insanlık ödemektedir. Ege Denizi'nde can veren Aylan bebeklerden, Lübnan'da, Nijerya'da, Kobanê'de, Reyhanlı'da, Suruç'ta, Şengal'de, Lazkiye'de, Ankara'da, Paris'te ve son olarak İstan-

bul'da katledilen yüzlerce insanın vebali bu insanlıktan çıkmış vahşi politikaları uygulayan egemenlerin üzerindedir.

Bizim ülkemizdeki vebali ise, iktidarını tahkim etmek ve baskıcı/otoriter bir rejim kurmak için savaş ve çatışmalardan medet uman, içeride ve dışarıda savaş konseptini tırmandırmaya devam eden AKP iktidarının boynunadır."

MLKP'li Çağdaş şehit düştü

IŞİD çetelerine karşı yürütülen Mımbic operasyonunda Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) savaşçısı Sevda Çağdaş'ın (Raperin Dicle) şehit düştüğü açıklandı.

Çağdaş'ın şehit düşmesiyle ilgili olarak MLKP Rojava Örgütü tarafından yapılan açıklamada Çağdaş'ın daha önce gözaltılar ve tutuklamalar yaşadığı, 6-8 Ekim Kobanê'ye destek eylemleri sırasında silahlı saldırıda yaralandığı, bir yıl önce Rojava'ya geldiği ve çeşitli cephelerde savaştığı anlatıldı.

Polis Yürüyüş muhabirini vurdu

27 Haziran günü İstanbul Gazi Mahallesi'nde Baraj Yolı gecekondu bölgesinde iki sivil polis aracı, içinde Yürüyüş dergisi muhabiri Ebru Yeşilirmak ve Gazi Temel Haklar Derneği çalışanı Gökhan Yıldırım'ın bulunduğu aracı sıkıştırmaya çalıştı.

İçinde bulundukları aracın tekerinin patlaması üzerine araçtan inen Yeşilirmak ve Yıldırım, polis kurşunlarının hedefi oldu. Aracı tarayan polis, Yürüyüş dergisi muhabiri Ebru Yeşilirmak'ı sırtından vururken, Yıldırım da parmağından yaralandı.

Saldırının ardından Yeşilirmak, yaralı halde bulunduğu evden ters kelepçeyle ve ağız kapatılarak gözaltına alındı. Yeşilirmak'ın ambulansla Cerrahpaşa Hastanesi'ne götürüldüğü öğrenildi.

Görüntüler polisleri yalanladı

20 Şubat 2016 tarihinde polisin İstanbul Küçükarmutlu'da öldürdüğü Yılmaz Öztürk isimli gencin, vurulma anına ilişkin görüntüler ortaya çıktı. Dava dosyasına giren karakol ve zırhlı araç görüntülerinde, Öztürk'ün karakola herhangi bir saldırıya katılmadığı anlaşılıyor. Polis, Öztürk'ü karakoldan yüzlerce metre uzakta evine giderken sırtından vurmuş, yanına da "delil" olarak Yürüyüş dergisi bırakmıştı. Katil polis Y.H. hakkında ise 12 yıldan 16 yıla kadar hapis istemiyle dava açılmıştı.

İddianamede, Öztürk'ün sakin şekilde evine yürüdüğü, üzerinden silah veya patlayıcı çıkmadığı, suç kaydının olmadığı anlatılmıştı.

Sermaye baronları teftişte!

Kurulu düzenin sermaye düzeni olduğu, hükümetlerin sermaye hükümetleri ve meclisin de sermayenin çıkarlarına göre işletildiği gerçeği bu görüşmelerde bir kez daha görülmektedir. Sermaye temsilcileri çıkarlarını korumak/kollamak için meclisin her türden pratiğini yakından takip etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) meclisteki siyasi partileri ziyaret etmek için Ankara'ya heyet gönderdi. TÜSİAD'ın Parlamento ve Kamu Kurumları ile ilişkilerden (PARKUR) Sorumlu Yönetim Kurulu Üyesi Ali Koç başkanlığındaki bu heyet, geçtiğimiz Nisan ayında da Ankara ile ilk görüşmelerini yapmıştı.

İkinci görüşmede AKP Grup Başkanvekili Naci Bostancı, CHP Grup Başkanvekili Engin Altay, HDP Grup Başkanvekili Çağlar Demirel ve MHP Grup Başkanvekili Erkan Akçay, Anayasa Komisyonu ile Sanayi, Ticaret, Enerji, Tabii Kaynaklar, Bilgi ve Teknoloji Komisyonu'nun başkanlarıyla bir araya gelindi. Bu görüşmelerde TÜSİAD Yönetim Kurulu'nun küresel gelişmeler ve ülke gündemi başta olmak üzere çeşitli konularda görüş ve istekleri iletili.

Basına yapılan açıklamada TÜSİAD'ın "Parlamento ile ilişkilerini güçlendirmek, gündemlerindeki kanun düzenlemeleriyle ilgili parti gruplarını bilgilendirmek ve destek alabilmek için düzenli olarak, TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanvekili Ali Koç başkanlığındaki bir heyetin Parlamento'da ziyaretlerde bulunduğu" belirtildi.

Görüşme ile ilgili TÜSİAD tarafından yapılan açıklamada; ilk ziyarette gündeme getirdikleri Patent Kanunu, çe-

şitli vergi kanunları ve çalışma hayatına yönelik düzenlemelerin hangi noktaya geldiğini anlamaya çalıştıkları ifade edilerek, 'önümüzdeki dönem beklentileri' dile getirildi. Özetle sermaye temsilcileri meclise direktiflerini sundu.

Öte yandan, "vergide mevzuat dönüşümü, iş gücü piyasası önerileri, Sınai Mülkiyet Hakları Kanunu, kritik AB çalışmaları, terörle mücadele süreci ve bölgesel kalkınma, iktisadi reformlar ve yatırım ortamı, Yatırım Ortamını İyileştirme Koordinasyon Kurulu çalışmaları, kayyım atanmasına dair düzenlemeleri de içeren kanun tasarısı, TÜSİAD dijital dönüşüm/4. sanayi devrimi çalışmaları, serbest bölgelerin cazibesinin artırılması, dahilde işleme rejimi otomasyon sisteminin iyileştirilmesi, Türkiye-Almanya Genç Parlamenterler Projesi, enflasyon dinamikleri perspektifinden gıda sektörünün yapısal sorunları, enerji sektörü arz güvenliği, yeni anayasa çalışmaları" yapılan görüşmelerin diğer başlıklarını oluşturuyor.

Kurulu düzenin sermaye düzeni olduğu, hükümetlerin sermaye hükümetleri ve meclisin de sermayenin çıkarlarına göre işletildiği gerçeği bu görüşmelerde bir kez daha görülmektedir. Sermaye temsilcileri çıkarlarını korumak/kollamak için meclisin her türden pratiğini yakından takip etmektedir.

Örneğin Anayasa Komisyonu ile de görüşülmüş, "Anayasa çalışmaları nasıl gidecek, hangi dönemde yeni Anayasa tasarıları gelir, Türk siyasetini bu gelişmeler nasıl değiştirir, biz iş dünyası olarak buraya nasıl bakmalıyız" konuları ele alınmıştır.

Yine "Kayyım düzenlemesi" bütün görüşmelerde gündeme getirilmiş, TÜSİAD aldığı sonuçlardan memnun kalarak; "Tüm grup başkanvekilleri bu maddenin geri çekilmesinin yerinde olduğunu ifade ettiler. Biz de bundan gayet memnun olduk. Komisyonunda yapılan değişiklik, geri adım, bizim birebir tam talebimizi karşılıyor. TCK'nın ilgili maddesinde kayyım atanmasına yönelik düzenleme, SPK'nın da şartlarını da içerecek şekilde genişletilmişti, komisyonda yapılan değişiklik bu gündemden kalktı. Bu değişiklik de bizim isteğimiz karşılanmış oldu" demektedir.

Görüldüğü gibi sermaye düzeninin sahipleri işlerin nasıl gittiği konusunda ipleri elden bırakmıyor. Onlar kendi sınıf çıkarlarına uygun davranıyor. İşçi sınıfı da buna göre kendi bağımsız sınıf çıkarları etrafında birleşmeli, mücadeleyi büyütmelidir. Ancak o zaman tüm kurumlarıyla kurulu düzenin taşları yerinden oynamaya başlayacaktır.

Önlem-denetim yok, iş cinayeti var!

Daha önce de iş cinayeti yaşanan işyerlerinde, inşaatlarda kar hırsı uğruna kapitalistlerin gerekli önlemleri almaması ve sermaye devletinin de buna göz yumması yine işçilerin hayatlarına mal olmaya devam ediyor. Hafta boyunca işçiler yine iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirdi.

İzmir Bayraklı'daki bir özel okulun inşaatında, elektrik işlerinde çalışan 40 yaşındaki Cengiz Elveran 24 Haziran'da yaşamını yitirdi.

Akşam eve dönmeyen işçinin ailesinin okul yönetimine haber vermesi üzerine Elveran'ın cansız bedeni ertesi gün inşaatla bulundu. Elektrik çarpması nedeniyle öldüğü tahmin edilen işçinin cenazesi İzmir Adli Tıp Kurumu Morgu'na kaldırıldı.

Kocaeli Kartepe Arslanbey Organize Sanayi Bölgesi'nde GMS Çelik fabrikasında işçi olarak çalışan 47 yaşındaki Yılmaz Kuzucu 25 Haziran'da iş cinayetine kurban gitti. Kuzucu, iş yerinde çelik boruları taşıyan halatın kopması sonucu çelik boruların altında kalarak olay yerinde yaşamını yitirdi.

Muğla'nın Milas İlçesi Emek Mahallesi Meşe Sokak'taki inşaatın 3. katında çalışan Mehmet Ali Nalbantoğlu isimli işçi, 25 Haziran'da elindeki profil demirin sanayiye elektrik sağlayan elektrik tellerine değmesi sonucu elektrik akımına kapıldı. Olay yerinde yaşamını yitiren işçinin cansız bedeni Muğla Adli Tıp Kurumu'na kaldırıldı.

Manisa'nın Soma İlçesi'nde kurulu Demir Export maden ocağında 27 Haziran'da iş cinayeti yaşandı. 08.00-16.00 vardiyasında "ayna" diye tabir edilen taraftan kafasına kömür topanı düşen Kadir Yayla isimli işçi yaşamını yitirdi. Demir Export'ta daha önce de işçiler gazdan zehirlenmiş, olay sonrası ocakta üretime ara verilmişti. Yayla'nın iş cinayetine kurban gittiği ayak da kısa bir süre önce açılmıştı.

ÇOCUK İŞÇİ ASANSÖRE SIKIŞARAK CAN VERDİ

İstanbul İkitelli'deki Aykosan Sanayi Sitesi 4 B Blok'ta bir ayakkabı atölyesinde çalıştığı öğrenilen 10 yaşındaki Suriyeli çocuk iş yerine çıkmak için asansöre bindi. Asansör arızalanarak 2 ve 3'üncü katlar arasında durdu. Asansörün kapısını aralayan çocuk dışarı çıkmaya çabalarken, asansörün bir anda hareket etmesiyle kapiya sıkışarak feci şekilde can verdi.

Diğer işçiler, "Bu asansörler senelerdir bu şekilde. 2 sene önce de asansör aşağıya düşmüştü. Bir kişinin bacakları kopmuştu" dedi.

“Birlik olursak kazanırız, bölünürsek yok oluruz!”

Grev ve direnişler, işçi sınıfı için tam anlamıyla birer okul oluyor. İşçi sınıfı dostunu ve düşmanını bu alanlarda tanıyor, birlik olduğunda nasıl bir güce ulaştığını görüyor, mücadele etmeden hak kazanılmayacağını öğreniyor.

Bugünlerde sınıfın bu okulunda “eğitilen” işçilerden biri de Nestle’nin grevci işçilerinden Sinan. 2009 yılından beri gıda işkolunda çalışan Sinan, bunun ilk iki yılında Ülker Golf işçisiydi. Son beş yıldır da Nestle’de çalışıyor. Son grev süreciyle birlikte, Nestle’de üç defa toplu sözleşme süreci yaşayan Sinan’ın anlattıkları, mücadele okulunun etkilerini de gösteriyor. Önce sendikali olma deneyimini yaşayan Sinan, bugün grev sürecini yaşıyor ve sınıf kardeşlerine sesleniyor: Birlik olursak kazanırız, bölünürsek yok oluruz!

BİRLİK VE MÜCADELE KAVRAMLARI TECRÜBE EDİLİYOR

Kızıl Bayrak’a konuşan grevci Nestle işçisi Sinan, işkolunda çalışmaya başladığı yılları ve sendikayla ilk tanıştığında hissettiklerini şöyle anlattı:

“2009-2011 yılları arasında Ülker Golf fabrikasında sendikasız olarak 2 yıl çalıştıktan sonra 2011 yılından beri yani 5 senedir Nestle Türkiye fabrikasında sendikal haklara sahip olarak çalışıyorum. İşe başladığım yıllarda fabrikada yetki sahibi olan Öz Gıda-İş Sendikası üyesiydim, sendikasız bir çalışma ortamından sendikal haklara sahip olduğum bir iş ortamına geçtiğimde yaşadığım değişikliklere çok şaşırıyordum. Bu konulardaki tecrübesizliğimden olsa gerek, yaşadığım çoğu şey bana o kadar garip gelmişti ki çok şaşırıyordum. Yıllardır abilerimden duyduğum birlik, beraberlik, mücadele kavramlarının ne olduğunu bizzat tecrübe etmeye başlamıştım. Nestle’ye ilk başladığım yıl sendikayla beraber bir toplu iş sözleşmesi süreci içinde buldum kendimi. Hem yeni işim olmasından dolayı hem de o zamanlar sözleşmeli adı altında kısa mesajla işe çağrıldığım yani işverenin bana ihtiyaç duyduğu günlerde,

ayda 10-15 gün işe gittiğim dönemlerdi. Ancak o dönemler toplu iş sözleşmesi nedir, ne yapılır pek fikrim yoktu. Ve o dönem yine ufak tefek tartışmalarla birlikte toplu iş sözleşmemiz imzalandı. Aldığım ücret farkından bile haberim yoktu diyebilirim.”

28 İŞÇİNİN İŞTEN ATILMASI, BUGÜNKÜ GREVİN İLK KIVILCIMI OLDU

İlk sözleşme sürecinin ardından kendi ifadesiyle “bir şeylerin ters gittiğini fark eden” Sinan, ‘sözleşmeli’ işçilikten ‘kadrolu’ işçiliğe geçtiği bu döneme ilişkin olarak “O zaman bir şeylerin önemini daha iyi kavrar hale geldim ve ondan sonraki sözleşme sürecini daha yakından takip etmeye başladım. Öz Gıda-İş Sendikası’yla birlikte yürüttüğümüz, benim gördüğüm ikinci toplu iş sözleşmesiydi bu. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım” dedi.

Sinan’a göre, bu sözleşmenin sonuçları, bugünkü grevin de ilk kıvılcımlarını çaktı. Öz Gıda-İş’in imzaladığı sözleşmeye tepki gösteren 28 işçinin işten atılması, bugünkü grevin yolunu döşedi. Grevci işçi, bu süreci şöyle anlattı:

“2013 yılındaki toplu iş sözleşmemiz epey sıkıntılı bir şekilde ilerledi. Konuyu çok dağıtmamak için fazla detaya girmiyorum. Ama sonuç olarak toplu iş sözleşmemiz imzalandığında 28 arkadaşımızın, fabrika içerisindeki beraber ter döktüğümüz 28 arkadaşımızın önce işten süresiz olarak uzaklaştırıldıklarını ve ardından işten çıkartılıp sözleşmenin de imzalandığını öğrendik.

Bu seneki grev maceramızın ilk kıvılcımlarının çaktığı dönemler işte bu dönemler olmuştu. O günden sonra o 28 arkadaşımız fabrika önünde eylemler yapmaya ve işe geri dönüş mahkemelerine başlamışlardı. Bu sırada sendika değiştirmemiz gerektiğini, çünkü daha önceki sendikamızın yanlış bir politika izlediğini düşünmeye başlamıştık. Ve nihayet de öyleydi. Sonrasında dışarıdaki 28 arkadaşımız mahkemeleri kazanıp

işlerine kavuşunca benzerine nadir rastlanacak bir birlik ve beraberlik örneğiyle toplu olarak yaklaşık 900 kişi sendikamızı değiştirdik. Ve Tek-Gıda İş üyesi olduk. Akabinde işten çıkartılıp tekrar işe dönen arkadaşlarımızdan üç tanesini temsilci olarak seçip bir sonraki toplu iş sözleşme sürecimizi beklemeye başladık.”

ORTAM SICAKLIĞI FARKLI, İŞ KİYAFETLERİ AYNI

Bu arada Sinan, fabrikadaki çalışma koşullarını anlatmayı da ihmal etmedi. Farklı bölümlerde farklı ortam sıcaklıklarında çalışmasına rağmen, bütün işçilerin aynı iş kıyafetiyle çalıştığını belirtti. Fabrikada hala ‘sözleşmeli’ olarak görülen, çağrı üzerine çalıştırılan işçiler olduğunun altını çizdi:

“Karacabey’de bulunan fabrika ve yine yanında bulunan CPT mısır gevreği fabrikasında sendikali olarak 900 kişi çalışıyor. Kahve, çikolata, çorba ve kahvaltılık mısır gevreği üretimi yapılan bu tesislerde tahmin edersiniz ki her bölümün ortam sıcaklıkları farklı olmakla birlikte bütün işçiler aynı tip kıyafetlerle çalışmakta ve iş güvenliği önlemi olarak gözlük, kulaklık, bone, eldiven ve yerine göre değişebilmekle birlikte baret tarzı şapkalar kullanmaktadır. Ve üzülerek söylüyorum ki, ben tam süreli yani kadrolu bir çalışan olduysam da hala içeride ‘sözleşmeli’ adı altında kısa mesajla işe çağrılan arkadaşlarım bulunmaktadır.”

GREV: TÜM İŞÇİLERİN HİSSETMESİ GEREKEN DUYGU

İlk kez grev deneyimi yaşadığını hatırlatan Sinan, özellikle grevin başladığı anda işçilerin yaşadığı birlik ruhunun kendisini çok etkilediğini belirterek, tüm işçilerin bu duyguyu yaşaması gerektiğini düşündüğünü sözlerine ekledi. Yılbaşından beri sendika ve Nestle yönetimi arasında on görüşme yapıldığını, ancak görüşmelerin sonuçsuz kaldığını ve 21 Haziran’da greve başladıklarını hatırlatarak, ilk ana ilişkin olarak şunları anlattı:

“21 Haziran’da ben gece vardiyasında çalışıyordum. O sabah fabrikanın önünde bizleri bekleyen arkadaşlarımızı ve onlarla birlikte gelen ailelerini uzaktan seyrediyorduk. Çoğumuzun hayatındaki ilk grev tecrübesiydi bu ve ben de onlardan biriydim. Ama bu birlik ve kararlılık ruhu bence tüm işçilerin iliklerine kadar hissetmesi gereken bir duygu. O sabah içerideki arkadaşlarımızla birlikte grup oluşturarak alkışlarla birlikte dışarıdaki arkadaşlarımızla birleştik ve grevimizi başlattık.”

GREV NÖBETİ VE DİRENİŞTE YER ALMA HİSSİ

Ve ilk grev nöbeti... Sinan, grevin 4. gününde hayatının ilk grev nöbetini tuttu. Şimdi, yaşadıklarının “çok değişik bir duygu” olduğunu söyledi; “Grevimizin 4. günü arkadaşlarımla birlikte hayatımda ilk defa grev nöbeti tuttum. Çok değişik bir duyuydu. Bir şeylerin parçası olmak, bir şeyler için en önemlisi alinterim için mücadele etmek bütün bu direnişte bir parça dahi olsa yer almak benim için çok başka anlamlar ifade ediyordu. Çevremde gözlemlediğim yardımlaşma, nöbette olan arkadaşlarımızı ziyarete gelenlerin yüzündeki o haklı gururu görme fırsatına eriştim. Ve her ne kadar zorlu bir süreçten geçiyor olsak da bütün bunlar beni bir şekilde mutlu etti” diye konuştu.

SORULARIN CEVABI: BİRLİK OLMAK!

Grevin zaferinin bütün işçi sınıfının hanesine yazılacağını vurgulayan Sinan, kazanmanın yolunun ise işçilerin birlik olmasından geçtiğinin altını çizerek şunları anlattı:

“Şu anda grevimizin 8. günündeyiz (29 Haziran) ve Türkiye’nin hiç firesiz 900 kişilik en büyük grevini büyük bir kararlılıkla sürdürürken gelen destek ziyaretlerinden ve abilerimden, arkadaşlarımdan duyduğum diğer grevdeki emek dostlarına şunu söylemek istiyorum; ‘Bir olursak kazanırız, bölünürsek yok oluruz.’ Bizlerin içinde bulunduğu bu grevin ve haklı mücadele içinde olan bütün emek dostlarının da bildiği gibi grev ne kadar uzun sürerse sürsün kazanmanın anahtarının bu olduğu apaçık bir gerçektir. Birlik olmak, yılmamak işte bütün soruların cevabı budur.

Ben Nestle fabrikasında ve dünyadaki bütün emekçi dostlarıma diyorum ki; adresler ne olursa olsun, yaptığımız işler ne olursa olsun bizler ekmek yediğimiz, çalıştığımız iş yerlerine düşman değiliz sadece hakkımız olanı istiyoruz. Bizler bu grevi sadece kendimiz adına değil bütün emek dostları adına yürütüyoruz. Grev sonucunda kazanan sadece bizler değil; kararlılık, birlik, beraberlik olduğunda neler yapılabileceğinin görülmesi açısından bütün işçi sınıfı olacaktır. Son olarak grevimize destek veren, ziyaretlerini esirgemeyen ve bana bu yazıyı yazmama fırsat veren herkese teşekkürler.”

Soma AŞ ile sendika işçilerin tazminatlarını geciktiriyor

Soma Katliamı sonrasında işsiz kalan Soma Kömür İşletmeleri AŞ çalışanlarının tazminatlarının ödenmediği ve ödemelerin geciktirmeye devam ettiği ortaya çıktı. Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF), Soma Kömür İşletmeleri AŞ ile Türkiye Maden İşçileri Sendikası arasında yapılan anlaşma doğrultusunda Ekim 2015'ten itibaren işçilerin alacağı toplam 34.2 milyon TL'nin 23 taksitle işçilere aktarılacağını bildirmişti. Fakat bugüne kadar yalnızca 5 taksitle karşılık gelen miktarın işçilere ödendiği su yüzüne çıktı.

Son olarak da söz konusu şirket ile sendika arasında Nisan ayında yine bir protokol yapıldığı, bu kapsamda ödemelerin geciktirilmesinin de yolunun düzleştiği gözler önüne serildi. Nisan

2016'da yapılan yeni protokol doğrultusunda işçilerin alacaklarının ödenmesine Ağustos ayında tekrar devam edilecek. Protokolde, işçilere ödenmeyen 29.1 milyon TL'lik miktarın 13 taksitle Ağustos 2016 ile 2017 arasında ödeneceği yer aldı. Bu ise 2 bin 800 işçinin tazminatlarının aylarca ödenmeyeceği ve işçilerin şirket-sendika işbirliğinde oyalandığı anlamına geliyor.

Konuyla ilgili detayları aktaran CHP Grup Başkanvekili Özgür Özel protokolün yenilenmesinin TMSF'nin Soma Kömür İşletmeleri AŞ'nin mallarını satarak işçilerin alacaklarının ödenmesini engelleme amacı taşıdığına dikkat çekti. Özel "Burada yapılan iş TMSF'nin işverenin malını satmasını engellemeye yönelik.

İşveren TMSF'ye hiçbir protokol yollamasa, TMSF, işverenin malını satacak ve işçiye ödeyecek. Bu yüzden TMSF yine ödeme yapmayacak. Sendika ile Soma AŞ arasındaki anlaşmayı bekleyecek. Yine ödenmezse yine aynı şey yaşanacak. Bu, tam bir işçiyi satma anlaşması. Biz bu filmi bir kere gördük, yine aynı film. Yine para ödenmeyecek" diyerek işçilerin haklarının gasp edildiğine dikkat çekti.

Özel, mağdur olan işçilerin ciddi sıkıntılar içerisinde olduğunu da sözlerine ekleyerek bir kısmının işsiz olduğunu, çoğunun borçları olduğunu, kredi kartı borçlarının biriktiğini ve çok sayıda işçinin haciz tehdidiyle karşı karşıya olduğunu belirtti.

Devletten maden patronlarına bir kıyak daha

Soma Katliamı'nın ardından madenlerdeki çalışma koşullarında düzenlemeler yapılacağını söyleyen ve bu sayede maden işçilerini oyalamaya çalışan sermaye devleti, şimdi de maden patronlarının ödemesi gereken ücretlere ortak olarak "yüklerini hafifletecek."

Enerji Bakanlığı tarafından hazırlanan 'Yeraltı Kömür İşletmelerinde İşçi Maliyetlerine Uygulanacak Desteğe İlişkin Tebliğ' Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Buna göre, Soma Katliamı'nın ardından kömür madenlerinde

yeraltında çalışan işçilere ödenmesi zorunlu hale getirilen iki asgari ücret ödenmesi uygulamasının yarısı devlet tarafından karşılanacak.

Tebliğe göre, yeraltı linyit kömürü madenlerinde çalışan işçiler iki kat asgari ücret olan net 2 bin 600 lira maaş almaya devam edecek. Ancak işçi ücretlerinin yarısı devlet tarafından ödenecek. Madencilik işinden elde edilecek tüm kâr patronlara kalırken, işçi ücretlerinde yapılacak devlet kıyağı sayesinde patronların kâr oranları arttırılacak.

Yanı sıra, devletin ödemeleri doğru dan işçiye değil, patrona yapılacak. Yani işçi ücretlerinin denetimi yine patronun elinde olacak.

Öte yandan, uygulamanın 1 Ocak 2016'da başlaması gerektiği belirtilerek, geriye dönük 5 aylık maaşların baysam öncesinde yatırılacağı öne sürüldü. Ancak bu ödeme de doğrudan işçilere değil, patronlara yapılacak. Patronların hesabına yatırılan paranın kullanımı da yine patronların denetiminde olacak.

BDSP Avcılar Belediyesi'ndeki direnişi ziyaret etti

Esenyurt Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), sendikalaştıkları için işten atılan ve belediyenin karşısında direnişini sürdüren Avcılar Belediyesi temizlik işçilerini direnişlerinin 54. gününde (25 Haziran) ziyaret etti.

Ziyaret için Emekliler Parkı girişinde bulunan BDSP'liler buradan sloganlarla direniş alanına yürüdü.

Direniş alanında BDSP'lileri direnişçi işçiler alkışlarla ve sloganlara eşlik ederek karşıladı. Direniş alanında BDSP temsilcisi tarafından kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmada, emeğine, onuruna, geleceğine ve sendikal haklarına sahip çıkarak kölece çalışmaya karşı direnen temizlik işçileri selamlandı. Ardından kiralık işçilik, bireysel emeklilik ve kıdem tazminatı saldırılarına değinilerek sermayenin topyekûn saldırılarına karşı işçi sınıfının topyekûn direnişe geçmesi gerektiği ifade edildi. "Bu bayrağı Avcılar'da dalgalandıran temizlik işçilerinin mücadelesi mücadelemizdir" denilerek konuşma sonlandırıldı.

BDSP temsilcisinin konuşmasının ardından Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şubesi adına bir konuşma yapılarak BDSP selamlandı. Konuşmaların ardından hep birlikte direniş çadırına geçildi. Çaylar içilerek sohbetler edildi. Yaklaşık 3 saat süren ziyarette işçilerle süreç üzerine sohbetler edilerek Greif Direnişi anlatıldı. Ziyarette Kızıl Bayrak gazetesi ve BDSP'nin 2 Temmuz etkinliklerinin el ilanları da işçilere ulaştırıldı.

Ziyarete Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası da (DEV TEKSTİL) destek verdi.

Kayseri'de kıdem tazminatı faaliyeti

19 Haziran Pazar günü işçi toplantisı gerçekleştiren Kayseri İşçi Birliği, kıdem tazminatının gaspı planına karşı 24 Haziran'da da Organize Sanayi Bölgesi'nde dağıtım yaptı.

"Kıdem tazminatı hakkımızdan vazgeçmeyeceğiz" çağrısını içeren el ilanlarının dağıtımı sanayide çalışan işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Dağıtım sırasında işçilerle kısa sohbetler yapıldı.

Bazı işçiler de el ilanlarının dağıtımına yardım ederken yüzlerce el ilanı işçilere ulaştırıldı.

MİB MYK Haziran Ayı Toplantısı Sonuç Bildirgesi

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) aylık olağan toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıda bir dizi gündem başlığı üzerine tartışmalar yürütülerek kararlar alındı.

Toplantıda öncelikli gündem işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılardı. Bir program çerçevesinde devam eden bu saldırılar, İŞKUR destekli kurs programlarının süre ve sayı olarak genişletilmesi, kiralık işçilik yasası, BES ve kıdem gibi başlıklardan oluşuyor. Hepsini birlikte sermayeye sınırsız ve keyfince sömürme olanağı sağlarken işçi sınıfını en koyusundan bir sömürüye mahkûm ediyor. İşçi sınıfını sermayeye karşı koruyan ne kadar hak varsa elinden alıyor, bugüne kadar zorlu mücadelelerle sermaye-emek arasındaki ilişkileri düzenleyen tüm kuralları yerle bir ediyor. İşçi tam olarak eli kolu bağlı bir köle haline dönüştürülüyor.

Bu saldırı programının bazı unsurları ağrısız sancısız, engelsiz tepkisiz uygulamaya sokulmuş durumda. Öyle ki merdiven altı atölyelerin çalışma sistemi bugün Arçelik, Ford ve daha pek çok fabrikada olağan çalışma biçimine dönüşmüş durumda. Sistem tümüyle oturtulduğunda işçi sınıfı bu saldırıların acısını etinde kemiğinde hissedecek. Toplantıda yerellerden fabrikalardaki mevcut uygulamaların bir dökümünü yaptık ve durumun son derece ağır boyutlar kazandığını tespit ettik.

Bu saldırıların hayata geçmesi kuşkusuz mevcut sendikal ve toplu sözleşme düzeninin de sonunu getiriyor. Böylelikle hemen hepsi birer ağalık kurumuna dönüşmüş olan sendikalar tümüyle işlevsizleşecek. Bu demektir ki sendika beylerinin “muhteşem sözleşmeler yapacağız” türünden nutukları bugünden yalan olmuştur. İşçi sınıfı çok fena satılmıştır. Öyle ki mevcut sendikaların hemen hepsi birkaç açıklama dışında böylesine ağır bir saldırı programına karşı anlamlı tek bir mücadele vermemişlerdir, verememişlerdir, sermayenin kuklası olan bazıları vermek de istememiştir. Zira bu programın hazırlanması ve uygulanmasında doğrudan sermayenin safında işçilerin karşısındadırlar.

İşkolumuz söz konusu olduğunda MESS uşağı Türk Metal’in rolü tam da budur. Ötekiler ise kimisi takatsiz kimisi Türk Metal ile aynı hamurdan olduğu için bu ihanetin bir parçasıdır.

Öyle ama bu kadarı şaşırtıcı değildir. İşçi sınıfı bunların ne mal olduğunu zaten bilmektedir. Sorun şudur ki, sermayeye, iktidara ve onların işbirlikçisi sendika

beylerinin ittifak halinde davrandığı bilinciyle mücadeleyi omuzlamak ve bu saldırılara karşı yüreklice koymaktır. Malesef bu konuda işçi sınıfının örgütsüzlüğü, dağınıklığı, boyun eğmiş tablosu bu saldırılar karşısında sürmüştür. Ne yazık ki bu saldırılar ve ihanet söz konusuken hiçbir şey yapılamamıştır.

Türkiye’de bunlar olurken Fransa’da işçi sınıfının verdiği büyük ve sarsıcı mücadele örnek olmalıdır. Türkiye’deki saldırıların Fransa’dakinden özde hiçbir farkı yoktur oysa.

Herşeye rağmen hiçbir şey bitmiş değildir. İşçi sınıfımız yüz yüze kaldığı bu saldırı ve ihanet tablosunu değiştirmek için harekete geçmelidir, sesini yükseltmelidir. Yükseltmelidir çünkü sadece bugününü değil geleceğini de kaybedecektir.

Toplantıda birlik olarak bu saldırılara ve ihanet tablosuna karşı mücadelemizi ve çalışmalarımızı da değerlendirdik. MİB bu çerçevede önüne hedefler ve görevler koysa da, geldiğimiz aşamada başarılı olduğunu söyleyemeyiz. Kuşkusuz sınırlı güç ve imkânlarla yapacaklarımızın da bir sınırı var ama yine de bugüne kadar yaptıklarımızdan fazlasını yapabiliriz. Özellikle metal fırtınayı yaratma cüret ve iradesini gösteren, metal işçisinin umudu haline gelen birliğimiz mutlaka daha fazlasını başarabilir, başarabilmelidir.

Toplantıda bu çerçevede mevcut ça-

lışmalarımızı değerlendirdikten sonra önümüzdeki günlerde yapabileceklerimiz üzerine konuştuk. Aydınlatma, uyarı, örgütlenme ve eylem planında hem mevcut araçların daha etkin şekilde kullanılması hem de daha fazlası için planlamalar yapıldı.

MYK olarak önümüzdeki döneme damgasını vuracak sorunların başında ücret konusunun geleceği tespitinde bulunduk. Zira mevcut durumda ağır çalışma şartlarıyla birlikte ücretlerdeki erime de sürüyor. Öte yandan vergi dilimindeki artışla birlikte önümüzdeki aylardan başlayarak pek çok işçi grubunun vergi kesintisi artacak. Sonbaharla birlikte harcamaların artacağı da düşünülürse ücretlerdeki bu düşüş büyük geçim zorluklarına sebep olacak. İşte bu değerlendirmelerden hareketle özellikle önümüzdeki sonbaharın oldukça sıcak geçeceği öngörüsünde bulunabiliriz. Birlik olarak bu çerçevede vergi konusu üzerine eğilmeyi son derece önemli görüyoruz. Adaletsiz ve soyguna dönen vergilere karşı mutlaka güçlü bir tepki vermeli, metal işçisinin bu soygun düzenine karşı sesini yükseltmeliyiz. Bu çerçevede “Vergiden muaf insanca yaşamaya yeterli ücret”, “Yoksulluk sınırına kadar olan ücretlerde vergi alınmasına son verilmesi”, “Zenginden daha çok vergi alınmasını sağlayacak artan oranlı gelir ve servet vergisi”, “Doğal vergilere son verilmesi” gibi talepler

öne süreceğiz.

Toplantıda tüm bu değerlendirmeler ışığında ayrıca aydınlatmak ve bilinçlendirmek hedefiyle üç konu başlığı mevcut saldırı programı, ücretler ve vergiler konularında olmak üzere broşür hazırlanması planlandı.

Toplantımızın diğer ana gündemi 2017 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi ve bununla bağlantılı olarak MESS’ten ayrılan sermaye gruplarının kurduğu EMİS ile başlamış bulunan toplu sözleşme süreci oldu.

Birleşik Metal-İş’in taraf olduğu EMİS sözleşmesi MESS sözleşmesini doğrudan etkileyeceği ölçüde bu sürece gerekli ilginin ve önemin verilmesi gerekmektedir. Bunun için sözleşme kapsamında olan fabrikalarla bağın güçlendirilmesi, taleplerin belirlenmesi ve sürecin işçinin lehine bitecek bir tarzda ele alınması için çıkarılan çalışma planı hızla uygulanmalıdır. Görüldüğü kadarıyla bu kadar önemli olmasına rağmen bu fabrikalarda işler biraz ağırdan alınmaktadır. Bu türden tavır ve tutumların üzerine kararlılıkla gidilmelidir.

2017 MESS Grup Sözleşme süreci ile ilgili olarak hazırlıkların yoğunlaştırılması, çalışma planının netleştirilmesi ve giderek müdahalelerimizin daha kararlı ve sistemli bir hale getirilmesi gerekmektedir. Toplantımızda bu çerçevede bir yerelden gelen çalışma taslağı üze-

rinde durulmuş, bu çerçevede tartışmalar yapılmıştır. Öte yandan daha önceki toplantılarda oluşturulan çalışma programı da ele alınmış, bu süreçte yapılması planlanan işler de dahil olmak üzere 2017'nin Mart ve Nisan aylarına kadar uzanacak süreç konuşulmuştur. Yapılan planlamalara göre fabrikaların bir parça durulduğu ve tatillerin söz konusu olduğu yaz aylarından başlayarak taslak anketimiz hızla devreye sokulacaktır, fabrikalarla irtibatlarımız güçlendirilecek, sorumluluk alacak işçi arkadaşlarımız kurul ve birliklerde tanımlanacaktır. Aralık ayı başında gerçekleştirilecek TİS sempozyumu bir dönüm noktası olacak, MİB yayınları işçinin taslakları hazırladığı tartışma ve karar oluşturma platformu olarak değerlendirilirken sempozyum metal işçisinin kırmızı çizgilerinin çekildiği bir zemin olarak işletilecektir. Taleplerin netleştirilmesinin ardından sendikaların taslaklarını yetki başvuru tarihinden en geç iki ay önce açıklaması talebiyle mücadele geliştirilecek, taleplerin aşağısında taslak açıklayan ya da taslak açıklamayan sendika yönetimlerinin üzerine gidilecek, bu aşamada belirlenecek bir tarihte istifalar da söz konusu olacaktır.

2017 hedefine bağlı olarak özellikle metal işçisinin metal fırtına zamanında olduğu gibi tek bir merkezden hareket etmesi, bu çerçevede MİB'in fırtına zamanında oynadığı role yeniden kavuşturulması hedeflenecektir. Böyle yapmak durumundayız çünkü metal işçisinin düşmanları en çok mevcut dağınıklıktan yararlanıyor, bu halde de MİB ve hareketin bütünlüğünü yeniden inşa etmek dönemin en başta gelen görevlerinden biridir.

Toplantımızın bir diğer gündemi ise hazırlanmakta olan kitap ile belgeseldi. Bu çalışmalar masaya yatırılarak mevcut durum gözden geçirildi ve çalışmaların hızla sonuçlandırılması için bir irade oluşturuldu, planlamalar yapıldı.

Toplantımızda ayrıca Termikel'deki insanlık dışı muamele ele alındı, bu muameleye karşı mücadelenin ortaklaştırılması ve yaygınlaştırılması kararı alındı.

Toplantımızda son olarak yayınlarımız ele alındı. Sosyal medya hesabımızın daha etkin kullanılması ile birlikte aylık bültenimizin yüz yüze kaldığı biçim ve içerik sorunları tartışıldı. Bültenin hem hazırlığında hem kullanımında kolektif ve aktif bir çabanın gösterilmesi gereği üzerinde duruldu. Yeni sayı için planlama yapıldı.

Başarılı bir toplantı gerçekleştirerek geleceği kazanma iradesiyle kenetlenen MYK, halihazırda grev ve direnişlerini sürdüren NSK, Altherm, AVON ve Nestle işçilerini selamlarken, tüm işçi arkadaşlarımıza ve birlik bileşenlerine mücadelemizde başarılar diler.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU
24 HAZİRAN 2016

İSDEMİR'de neler oluyor?

İSDEMİR işçileri iki patron sendikası arasındaki bir dalaşmanın tarafı olmak yerine, sendikal bürokrasiden kurtulmak için kendi saflarını sıklaştırmalıdır.

İskenderun Demir Çelik (İSDEMİR) Türkiye'nin en büyük fabrikalarının başında geliyor. Kendi alanında da oldukça kritik, önemli bir yerde duruyor. Ancak 5 bin İSDEMİR işçisi bu devasa kazancın faydasını görmüyor. İSDEMİR işçileri ağır sömürü koşullarında çalışmalarına rağmen işçilerin bu sorunları, burada yetkili olmak isteyen "sendikacıların" gündeminde bile değil.

Hatırlanacağı gibi, İSDEMİR Çelik-İş ve Türk Metal arasındaki rant çekişmesine sahne olmuştu. Çünkü 5 bin işçinin her birinin aylık 110 TL'lik sendika aidatı söz konusu. Kısacası İSDEMİR işçisinin bu sendikalar için önemi buradan geliyor. Ama son bir yılda işten çıkarılan 1600 işçinin yaşadığı hak kaybı, uğradığı adaletsizlik umurlarında değil.

İşten çıkarılan 1600 işçiden sadece 200 kadarının işsizlik sigortasından faydalanabilecek olması oldukça düşündürücü. İşçilerin işten çıkarılma gerekçeleri olarak "performans düşüklüğü, sağlık sebepleri ve gelişen teknolojiye ayak uyduramama" gösteriliyor. 1400 işçiye iş çıkışları 8 maaş ikramiye (20 milyon TL) karşılığında imzalatılmış. Hâlbuki çalışma süreleri ile kıyaslandığında bu miktar haklarının çok çok azını ifade ediyor. Sonrasında açılan davalar ise Yargıtay'dan

döndü. 200 işçi ise yerinde bir tutumla daha baştan çıkışlarını imzalayarak alacakları için dava açtılar. Yetkili konumdaki Çelik-İş Sendikası'nın ise gündemleri başka. İSDEMİR'de Çelik-İş'in rant rakibi Türk Metal de bu meselelerle ilgilenmiyor.

Bu ikilinin ilgilenmediği bir diğer husus ise şu; yapılan işin niteliği itibarıyla İSDEMİR ağır sanayide olmasına rağmen, böyle gösterilmiyor. Ağır sanayi işçisi olan İSDEMİR işçileri sanki herhangi bir metal fabrikasında çalışıyorlarmış gibi gösteriliyorlar. Bu durum İSDEMİR işçilerinin birçok hakkının gasp edilmesi anlamına geliyor.

Tüm bunlar İSDEMİR işçilerinin tepkisini çekiyor. Çelik-İş İskenderun Şubesi'nde delegelerinin her an olağanüstü kongre talep edeceği, böylece dengelemin değişebileceği, genel merkezin zor durumda kalacağı, hatta kimi şube başkanlarının ve genel başkanın istifa edebileceği konuşuluyor.

İşten çıkarılan bir İSDEMİR işçisi mevcut Çelik-İş İskenderun Şube yönetimi ve Çelik-İş Sendikası Genel Başkanı Cengiz Gül için "Bir sendikanın şube başkanı olacaksın. Yetmedi spor kulübü başkanı olacaksın. O da yetmedi vakıf başkanı olacaksın" diyor.

Sendika aidatlarından Çelik-İş kasasına giren miktarı 110 TL aylık üzerinden önce 5 bin ile, ardından çıkan rakamı 12 ayla çarpan işçi sonucun yıllık olarak 6.600.000 TL gibi bir rakam ettiğini söylüyor. Spor aidatını hesaplayan işçi aylık 6 TL üzerinden yine 5 binle çarptıktan sonra bunu da 12 ayla çarparak ortaya çıkan yıllık 360.000 TL olduğunu belirtiyor. Patronun aylık ödediği spor aidatını da hesaplayarak 25 TL'yi 5 binle, ortaya çıkanı 12 ayla çarparak yıllık 1.500.000 TL ettiğini söylüyor. Vakıf aidatını hesaplamadığını belirten işçi bunun yıllık ortalama 30.000.000 TL olduğunu ifade ediyor.

Ortaya çıkan miktar sadece Çelik-İş ve Türk Metal arasında bir rant savaşına yol açmıyor. Çelik-İş içinde bile benzer hesaplaşmalar yaşanıyor. Ancak gerçek olan şu ki, ortaya çıkan bu rakamlara talip olanların hiçbirisi, İSDEMİR işçilerinin gerçek sorunlarıyla ilgilenmiyor.

İSDEMİR işçileri iki patron sendikası arasındaki bir dalaşmanın tarafı olmak yerine, sendikal bürokrasiden kurtulmak için kendi saflarını sıklaştırmalıdır. Bunu yapmak için ise ancak kendi iç birliklerini kurmalı, yollarına "söz, yetki ve karar" ilkesinin hâkim kılındığı bir anlayışla devam etmelidirler.

ÇUKUROVA METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Emperyalistler arası hegemonya kavgasında yeni bir dönemeç...

D. Yusuf

Emperyalistler arası hegemonya mücadelesi iyiden iyiye kızıştı. ABD sarsılan ve tartışmalı hale gelen hegemonyasını yeniden tesis etmek amacıyla dünyanın çeşitli bölgelerinde yoğun bir hareketlilik içine girmiş bulunuyor. Deyim uygunsu hamle üstüne hamle yapıyor. Sözgelimi, Kafkas cephesinde Rusya'yı kuşatma amaçlı çabaları, bazen vites düşürse de aralıksız sürüyor. Şu sıralar ayrıca Asya-Pasifik Bölgesi'nde sarsılan hegemonyasını korumaya dönük de kışkırtıcı bir saldırganlık içindedir. Hedef, kendisine ciddi bir rakip olarak gördüğü Çin'i kuşatmaktır. Bu amaçla Çin karasularında Çin'i kuşatma hedefli adımlar atıyor, Çin karşıtı bölge ülkeleri ile bu amaçlı kirli ilişkiler geliştiriyor. ABD, son olarak bölgeye NATO benzeri uluslararası saldırı örgütü kurulması önerisinde bulundu.

Fakat ABD'nin hegemonya kavgasındaki ana yoğunlaşma alanı Ortadoğu'dur. Daha somut olarak da Suriye'dir. Ortadoğu, her daim ABD için doğal bir etkinlik alanı olarak görülmüştür. Çıkarları gerektirdiğinde ya da çıkarlarını tehlikede hissettiğinde, uluslararası kulları ve teamülleri hiçe sayarak, ilgili ülkelerin iç işlerine müdahale mi değil mi demeden, bu coğrafyadaki herhangi bir ülkeye giriş yapmıştır. Günümüzde ise adeta Ortadoğu'ya taşınmıştır.

Bahanesi örneğin bir dönem Saddam rejimiydi. Irak halkını Saddam diktatöründen kurtarmak aşağılık yalanı ile 2003'te Irak'ı ikinci kez işgal etti. Irak'ı bir kez daha yakıp-yıktı, viraneye çevirdi. Hem de geriye bir de kanlı bir iç savaş bırakarak, geri çekildi. Ardından Suriye'yi hedef tahtasına çıkardı. Bu kez de Suriye halkını Beşar Esad'dan kurtarma yalanına sarıldı. Gerçek amacı Suriye'ye doğrudan müdahale idi. Fransa gibi emperyalist koalisyonun ön plandaki kimi üyelerinin eğilimi de bu yöndeydi. Ne var ki, ortada Libya işgali gibi taze bir deneyim vardı. Hiç de beklenen sonucu vermemişti. Bu caydırıcı bir rol oynadı. Ancak, Suriye'ye doğrudan müdahalenin tercih edilmemesinde tayin edici olan

Rusya ve Çin engelleydi. Haliyle dolaylı bir müdahale tercih edildi. Hala bu noktada duruluyor.

ABD bir süredir zamanın bunun için henüz erken olduğu gerekçesi ile doğrudan karşı karşıya gelmek istemediği Rusya'yla, tümüyle taktik manevraların ifadesi anlaşmalar temelinde Suriye ve geleceği konusunda mesailer yapıyor. Birlikte üç etaplı Cenevre görüşmeleri yaptılar. Daha baştan kırılğan olduğu açığa çıkan, böyle olacağını kendilerinin de bildiği ateşkeslere başvurdular. Ateşkesler anında ihlal edildi. Edenler, Türk sermaye devleti ile ilişkili El Nusra ve benzeri çetelerdi. Bu cinayet örgütü pek çok katliam yaptı. Gerçek şu ki, ABD'nin tüm bunlardan haberi vardı. ABD, ılımlı muhalif dediği cihatçı sürüler ve BM'nin dahi "terörist" olarak nitelediği El Nusra gibi gerici çeteler aracılığıyla başvurduğu bu türden dolaylı icraatların arkasında durmaya devam ediyor. Yegane amacı Suriye rejiminin ve dolayısıyla da Rusya'nın daha fazla ilerlemesini, yeni mevziler kazanmalarını ya da aldıkları yerleri tahkim etmelerini engellemektir.

ABD belli sınırlarda inisiyatifini Rusya'ya kaptırdı; şimdiki hareketliliği ve bunun ifadesi hamleleriyle bölgedeki inisiyatifini yeniden ele geçirmek istiyor. Rakka-Menbic ve Musul operasyonlarında alacağı zaferin bunu sağlayacağı inancındadır.

ABD son dönemlerde bu amaçla oldukça yoğun ve çok yönlü bir hareketlilik içindedir. Suriye ve Rojava bölgesinde önceden 250 askeri vardı. Yakın zamanda 250 askerini daha buraya taşıdı. En üst düzeyde ABD'li general ve askeri uzman Rojava'yı ziyaret etti, YPG ve YPG'nin bileşeni olduğu Demokratik Suriye Güçleri ile görüşmeler yaptı. Bunlarla IŞİD'e karşı mücadelenin sorunları üzerinde konuşuldu, buna ilişkin planlar yapıldı. Ardından da sömürgeci Türk sermaye devletinin YPG ile ilgili kuru sıkı tacizlerine aldırmadan YPG'nin omurgasını oluşturduğu ve öncülüğünü yaptığı Rakka-Menbic operasyonunu başlattılar. Bu aynı ABD diğer yandan da Irak merkezi hükümeti ile birlikte Felluce'ye sefer planlayıp hayata geçirdi. Devamla Musul'u IŞİD'den geri almanın hazırlıkları yapılıyor.

En dikkate değer gelişme ise, ABD'li kirli savaş uzmanı 51 diplomatın yayın-

ladıkları bildiridir. 51 diplomat bu bildiride Pentagon yönetimine ve Obama'ya Suriye'ye doğrudan müdahale çağrısı yapıyorlar. Dışişleri Bakanı John Kerry ve aynı anda da Dışişleri sözcüsü John Kirby Suriye'ye doğrudan bir müdahalenin gündemlerinde olmadığını, koşulların henüz bunu gerektirmediğini açıkladılar. Fakat bilinmelidir ki bu açıklama diplomatik bir açıklamadır. 51 diplomatın çağrısı her şeye rağmen manidardır ve emperyalist hegemonya savaşının geldiği yeni aşamayı işaretlemektedir.

ABD Rusya'nın doğrudan ve oldukça hızlı bir biçimde Suriye'ye ve dolayısıyla da Ortadoğu'ya giriş yapması ile, kelimenin gerçek anlamıyla şaşkınlığa uğradı. Rusya'nın bölgedeki güçler dengesini değiştirme nitelikli bu hazırlıklı, planlı ve hedefli girişine karşı tersinden hazırlıksız yakalandı. Rusya sadece hızlı giriş yapmadı, Suriye rejim güçleri ile koordineli olarak bölgede ölüm kusan çağdışı gerici çetelere karşı hızlı biçimde operasyonlara girişti. Karşı karşıya olduğu emperyalist kuşatma nedeniyle atıl kalan rejim güçleri birdenbire hareketlendi, savunmadan saldırıya geçiş yaptı. Cihatçı çetelerin denetimine geçen kimi yerleri yeniden denetimine aldı, ilerledi. Bu sadece moral bir kazanım olmadı kuşkusuz.

Kuşkusuz ki yine Rusya sayesinde politik alanda da değişiklikler oldu. Suriye'ye müdahale ve geleceği konusu değişen duruma bağlı olarak tali plana itildi. IŞİD'e karşı mücadele ve bu alanda alınacak sonuç esas hale geldi. Bunun kendisi,

ABD ve koalisyon güçlerine politik alanda vurulmuş bir darbeydi. Rusya kısa süre içinde itibar kazandı. Emperyalist koalisyonun Almanya ve Fransa gibi önemli devletleri dahi Rusya'nın girişimlerini ve IŞİD ve diğer cihatçı çetelere karşı başarılı hamlelerini takdir ettiler.

ABD tüm bunların şahsında, şüphesiz ki tümüyle değil, ama belli bir anlamda ve belli sınırlarda inisiyatifini Rusya'ya kaptırdı. İşte ABD şimdiki hareketliliği ve bunun ifadesi hamleleri ile bölgedeki inisiyatifini yeniden ele geçirmek istiyor. Rakka-Menbic ve Musul operasyonlarında alacağı zaferin bunu sağlayacağı inancındadır. Rusya ve Suriye rejiminin işini zorlaştırmak ve ilerlemelerini engellemek amacıyla El Nusra gibi ölüm makinelerinin kirli ve kanlı saldırılarına arka çıkması, Türk sermaye devletinin Suriye sınırında başvurduğu provokatif girişimlere göz yumması, Rusya ile anlaşmalı biçimde kararlaştırılan ateşkesi bir fırsata çevirmesi; bunların tümü de bu amaca hizmet etmektedir. ABD zamana oynuyor artık. Adım adım dolaysız bir kavgaya hazırlanıyor.

FRANSA VE İNGİLTERE DE DEVREDE

Fransa başlarda Suriye'ye doğrudan müdahaleyi savunuyordu. Libya işgalinde olduğu gibi bu konuda oldukça iştahlıydı. Ne ki sonradan o da geri çekildi. Bir süre sonra o da ABD ve koalisyonun içindeki diğer emperyalistler gibi Esad ve rejimini ikinci plana itip, IŞİD'e karşı mücadeleyi öncelikli hedef olarak benim-

sedi. Şimdi tümüyle buna yoğunlaşmış görünüyor.

An itibarı ile Fransa da 150 kişilik bir askeri güçle, belli sayıda kargo uçağı ve helikopterle Rojava'dadır. O da Rakka-Menbic operasyonuna bir biçimde iştirak etmiş bulunuyor. Ve dahası, Fransa'nın Rojava'daki varlığı çok da gelip geçici bir varlığa benzemiyor. Kobanê'nin güneyinde bir askeri üs kurmaya çalışması bunun göstergesidir.

Sadece Suriye'nin kuzeyinde değil, son dönemlerde güneyinde de bir hareketlilik var. Burada hareketli olan emperyalist devlet ise İngiltere'dir. İngiltere Ürdün sınırından Suriye'ye giriş yapmıştır. İngiltere bölgenin en eski işgalci, daha doğru bir ifade ile sömürgeci gücüdür. Önceki bölge haritasının çizilmesinde ve statükonun belirlenmesinde başı çekmiştir. Yıllar sonra bölgenin haritası yeniden çizilmek istenmektedir. İngiltere de yine aynı nedenlerle, yani bu haritanın kendi çıkarları temelinde yeniden şekillendirilmesi kavgasında ben de varım demek üzere buradadır.

Yeni bir başka gelişme daha var. Norveç de Forsvarets Spesialkommando adlı birlikle alana giriş kararı almış bulunuyor.

RUSYA VE SURİYE CEPHESİNDE DE HAREKETLİLİK VAR

Rusya çok sınırlı bir geri çekilme manevrası yapmıştı. Ancak bu kadarı dahi yanıltıcıydı. Deyim yerindeyse bu, satranç meraklısı Putin'in kazanmaya hedefli yeni bir hamlesiydi. Nitekim bölgedeki hareketliliği hep devam etmişti.

ABD ve müttefiklerinin, en çok da Türk sermaye devletinin ılımlı olarak nitelendiği El Nusra başta olmak üzere sözde rejim muhalifi çetelere ağır darbeler vurmuştur. Bu arada, Suriye rejim güçleri her daim Rus hava kuvvetlerinin desteği ile belli ilerlemeler sağlamaya devam etmiştir. Rusya şimdi yeniden görünür bir hareketlilik içindedir.

Suriye'ye dönük olası bir doğrudan müdahalenin dillendirildiğini o da biliyor ve Pentagon'un karanlık ofislerinde ısıtılan bu olası hamleye karşı kendi cephesinde hazırlık yapıyor.

Öte yandan, ABD ve YPG Rakka-Menbic hattında ilerlerken, Rusya da rejim güçleri ile koordineli biçimde Halep yönünde ilerliyor. Hedef Suriye'nin en büyük ve önemli, dahası da moral değeri olan bu kentini ele geçirmektir. Bu, emperyalist koalisyon başta olmak üzere, Ürdün üzerinden bunu engellemek isteyen Suudiler ve Türk sermaye devletinin

oluşturduğu cepheye vurulmuş bir darbe olacaktır.

ABD, İngiltere, Fransa, Norveç ve diğerleri bölgenin ve bu arada da Suriye'nin geleceğinin şüphesiz ki kendi kirli çıkarları temelinde şekillenmesi için yoğun bir çaba yürütürken, Rusya da Çin, İran, Suriye ve Lübnan Hizibullah'ını da yanına alarak cepheyi güçlendirme yönü çabası içindedir.

GELİŞMELERİN AKIŞ YÖNÜ YENİ BİR EMPERYALİST SAVAŞA DOĞRUDUR

Başta ABD olmak üzere emperyalistler Ortadoğu ve Suriye'ye dönük müdahalelerini, bölge halklarını, yıllardır yaşamalarını çekilmez hale getiren diktatör ve diktatörlüklerden kurtarmak olarak açıklıyorlar. Günümüzde ise buna, IŞİD'e

karşı mücadele gerekçesini eklemişlerdir. Hiç kuşkusuz bunların tümü de aşağılık bir yalandan ibarettir. Emperyalistlerin diktatör dedikleri yıllardır onlara tam bir uşak ruhu ile hizmet eden işbirlikçileridir. Diktatör olmakla suçladıkları Saddam da diğerleri de onların eseridir. Türk sermaye devletinin şefi T. Erdoğan, Suudi kralı, Sudan'daki soykırımcı ve Ortadoğu'nun tüm diktatörleri ABD uşağıdır. Tümü de kendi halkları ile birlikte bölgenin kardeş halklarına kan kusturmaktadırlar. Türk sermaye devleti, Suudi rejimi, Katar, Ürdün, Yemen, Birleşik Arap Emirliği, Mısır, Irak; bunların hepsi de ABD işbirlikçisi diktatörlüklerdir. Hepsinin arkasında ABD ve batılı diğer emperyalist devletler vardır. Aslında yıkılmayı bekleyen bu devletler, diğer şeylerin yanı sıra ABD ve batılı emperyalistlerin desteği ile ayakta durmaktadırlar. ABD ve diğer emperyalistlerin, aşağılık iddialarının tam aksine, halkları

bu çağdışı rejimlere ve diktatörlere karşı korumamakta, onlardan kurtarmak diye bir dertleri de bulunmamaktadır. Tam tersine Türk sermaye devleti örneğindeki gibi, başta Kürt halkı olmak üzere tüm kardeş halklara dönük kirli savaşları desteklemekte, kölelik koşullarında tutulmaları için onlara yardım etmektedirler.

Emperyalistlerin, halkları IŞİD ve El Nusra gibi ölüm makinelerinden korumak amacı ile bölgede bulundukları bir başka aşağılık yalanlarıdır. IŞİD de El Kaide de onun bugünkü versiyonu olan El Nusra da ABD, Fransa ve İngiltere'si ile batılı büyük devletlerin eseridir. Bu çağdışı çeteleri, en başta mazlum Kürt halkı olmak üzere, Ortadoğu halklarının başına bela eden onlardır. IŞİD ve diğerlerini kendi kirli çıkarları için vesayet savaşı yürütsünler diye bölgeye salan onlardan başkası değildir. Türk sermaye devleti, Suudiler, Katar ve İsrail, bu çeteleri koruyan, kollayan ve yaşamasını sağlayan ABD işbirlikçileridir. Türk sermaye devleti gelinen yerde bu konuda işi artık arsızlığa vurmuştur. IŞİD fazla teşhir olduğu için, onunla bağlarını kesmemekle birlikte, şimdi can simidi gibi El Nusra'ya sarılmıştır. Sermaye devletinin şefi Erdoğan tam bir utanmazlıkla, "El Nusra IŞİD'e karşı cengaverce savaşıyor, siz hala niye ona terör örgütü diyorsunuz" mealinde sözler edebiliyor. ABD'nin de işbirlikçilerinin de IŞİD gerekçesi tümüyle dipsiz bir yalandır.

Hakeza Rusya'nın Suriye'ye girişi, kalıcı biçimde yerleşmesi Suriye halklarını korumak ve kollamak amaçlı değildir. Akdeniz ticaret yolu gibi stratejik çıkarları da dahil, kendi sefil çıkarları için buradadır. Bölge haritasının kendi çıkarları temelinde yeniden çizilmesi, onun da yegane hedefidir. Bu konularda ABD ve diğer batılı emperyalist devletlerden farklı bir yanı bulunmamaktadır.

BÖLGE HALKLARININ YAKICI İHTİYACI: BİRLEŞİK SOSYALİST DEVRİM!

Bölgedeki nüfus mücadelesi eninde sonunda emperyalist bir kavgaya ile so-

nuçlanacaktır. Süreç de bu yönde seyretmektedir. Ve zaten ABD, AB ve Rusya'sı ile tüm emperyalistler, bölgenin artık dikiş tutmaz hale gelen statükosunun, başka bir anlatımla haritasının, elbette ki kendi çıkarları temelinde yeniden belirlenmesi ve şekillendirilmesi için bir kez daha Ortadoğu'ya taşınmışlardır. Suriye ve Rojava'ya müdahaleleri de bu aynı amacı taşımaktadır. Suriye'nin geleceğini belirlemekten kastettikleri ise özünde ve esasında, bölgenin haritasının kendi çıkarları temelinde yeniden belirlenmesidir. Suriye'nin ve Kürdü, Türkü, Arabı, Farsı, Ermeni ve Yahudisi ile bu coğrafyadaki halkların kaderleri onları zerrece ilgilendirmemektedir. Bu devletlerin hiçbirisi bölge halklarının daveti ile bu coğrafyaya gelmiş değiller. Halkların iradesinin hilafına buradadırlar. Tümü de zorba, işgalci, sömürgeci, yağmacı ve emperyalisttir. Bölge halklarının yaşamını çekilmez hale getirenler onlar ve bölgedeki işbirlikçileridir. Bu nedenledir ki bölge halklarının onlara hiç ama hiç ihtiyacı yoktur.

Tüm emperyalistlerin derhal ve tam olarak Ortadoğu'dan defolması, iktisadi, siyasi, askeri, kültürel ve diplomatik her alanda ve her bakımdan onların varlığına son verilmesi, bölgede yıkılmayı bekleyen tüm işbirlikçi devletlerin yıkılması, başlarında bulunan çağ dışı diktatörlerin kesin ve kalıcı biçimde kovulmaları bölge halklarının tek çıkış yoludur. Bu coğrafyanın bir emperyalist sömürü ve yağma sofrası, bir halklar hapishanesi, bir savaşlar coğrafyası olmaktan çıkıp, sömürden, yağmadan, kölelikten ve savaşlardan arındırılmış, bir kardeş halklar coğrafyası, daha özlü bir ifade ile, bir ayağı Balkanlar'da bir ayağı Ön Asya'da olan özgür ve eşit sosyalist cumhuriyetler birliği haline gelmesi tek kurtuluş seçeneğidir.

Ve tüm bunları olanaklı hale getirecek olan, Türkiye ve bölge işçi sınıfının merkezinde olduğu birleşik bir sosyalist devrim, tüm bölge halklarının yakıcı biçimde ihtiyaç duyduğu yegane çözüm yoludur.

Fransa'daki sınıf ve kitle hareketinin anlamı, etkileri ve geleceği

Avrupa'da son dönemlerin belki de en önemli gelişmesi, Fransız işçi, emekçi ve öğrenci gençliğinin yaşadığı büyük kitlesel hareketlilik. Grevler, genel grevler, işgaller, boykot, blokaj ve büyük protesto gösterileri halinde gerçekleşen bu hareketlilik doğal olarak Fransa'da sarsıntılar yarattı. Hiç kuşkusuz bu büyük kitle hareketliliğinin Avrupa'da ve dünyada da yankıları oldu, olmaya da devam ediyor.

Bugüne dek Fransa ve Almanya gibi merkez ülkeler de içinde olmak üzere Avrupa'nın tüm ülkelerinde hepsi de az çok kapsamlı olan pek çok kemer sıkma paketleri gündeme getirildi. Biri diğerinden de acımasızdı ve haliyle işçi ve emekçilerin yaşamında yıkıma yol açtı. Sözgelimi Almanya'da 16 yıllık Kohl hükümetinin ardından işbaşına gelen Schröder'in Başbakan olduğu SPD-Yeşiller hükümetinin "reform" yalanı ile uygulamaya soktuğu Ajanda 2010 adlı saldırı yasası oldukça kapsamlı ve acımasız bir yasa idi. İşsizlik tavan yaptı, yoksulluk toplum ölçüsünde derinleşti, çalışma ve yaşam koşulları iyiden iyiye kötüleşti, öğrencilere ücretsiz staj uygulaması dayatıldı. Ücretsiz mesailer ve düşük ücret politikaları ile işçi ve emekçilerin yaşamı çekilmez hale getirildi. Almanya kâra doymak nedir bilmeyen kapitalist tekeller için, bir düşük ücretler cenneti haline getirildi. "Sosyal devlet" uygulamalarının model ülkesi olan Almanya, Ajanda 2010 uygulamaları şahsında bu kez de işçi ve emekçilere dönük iktisadi ve sosyal yıkım saldırılarının model ülkesi haline geldi. Bu saldırıların başlatıcısı ve öncüsü oldu.

Dönem yeni bir dönemdi, saldırı dalgası da yeni bir saldırı dalgasıydı. Avrupa burjuvazisinin merkezi bir saldırısıydı. Nitekim Almanya'yı Fransa, Belçika, Hollanda ve diğer birlik ülkeleri izledi. Tümü aynı yoldan ilerledi. Onlar da benzer uygulamalara başvurdular. Hala bu yolda ilerliyorlar.

Bu saldırıların kapsamı, büyüklüğü ve isyan ettirici niteliği, her yerde büyük kitlesel hareketlilikleri tetikledi. Fransa, saldırıların ilk dalgasının yaşandığı '90'lı yılların ortasında ('94'lerde) yine hayatı felç eden büyük hareketliliklere sahne oldu. Bugünkü gibi yine militan gösteriler, boykotlar, blokaj eylemleri, grev ve genel grevlere başvuruldu. Sosyal mücadeleler bakımından durgunluğu ile tanınan Almanya'da bile işçi ve emekçiler "Fransa'daki sınıf kardeşlerimizin

El Khomri yasası, Fransa burjuvazisinin şahsında, tüm kıta burjuvazisinin sonuç almak hedefli kararlılığını da anlatmaktadır. Sınıf ve kitle mücadelesinin 4 aydır Fransa'yı sarsan, Avrupa'nın tüm metropollerinde yankı bulan niteliğine rağmen bu yasanın geri çekilmemesi tam da bu kararlılığın ifadesidir.

yolunda yürüyeceğiz" diyerek günlerce militan ve kitlesel gösteriler yaptılar.

SALDIRININ YENİ NİTELİĞİ VE BURJUVAZİNİN KARARLILIĞI

Bugüne kadarki saldırılar yeterli gelmedi. Yaşamakta olan krizin yeni sarsıntısı öyledir ki, yaşlı kıtanın burjuvazisi geçici tedbirler yerine köklü, toptan ve yıkıcı tedbirlere başvurmayı kararlaştırmıştır. Bugüne kadarki iktisadi, sosyal, demokratik ve siyasal tüm tarihsel kazanımların gasp edilmesi hedeflenmektedir. Fransa'daki patron örgütü MADEF'in damgasını taşıyan El Khomri yasası işte bunun ifadesi bütünsel bir saldırı yasasıdır. Onun Fransa'da gündemleştirilmesi yanıltıcı olmamalıdır. Bu yasa ve bu saldırı tüm Avrupa burjuvazisi adına ortaya konmuştur.

Öte yandan bu saldırı dalgası sadece işçi ve emekçileri değil, gençliği ve orta sınıf da dahil toplumun ezici bir çoğunluğunu hedefleyen yeni bir saldırı dalgasıdır. Sadece işçi, emekçi ve öğrenci gençlik saflarında değil, toplum ölçüsünde tepki bulması bunun ifadesidir. Hakeza, bu saldırı Fransa burjuvazisinin şahsında, tüm kıta burjuvazisinin sonuç almak hedefli kararlılığını da anlatmaktadır. Sınıf ve kitle mücadelesinin 4 aydır Fransa'yı

sarsan, Avrupa'nın tüm metropollerinde yankı bulan niteliğine rağmen bu yasanın geri çekilmemesi tam da bu kararlılığın ifadesidir. İşçi sınıfı başta olmak üzere çalışan sınıflara tam bir meydan okuma niteliği taşımaktadır. Fransa burjuvazisi işçi ve emekçilere dönük bu haçlı seferi ile yeni bir dönemin yolunu açmaya çalışmaktadır. El Khomri yasasına karşı yükselen mücadelenin kesintisiz, militan, büyük ve kitlesel olmasını koşullayan da saldırının işte bu yeni niteliğidir. Fransız işçileri, emekçileri ve gençliği de belli belirsiz saldırıyı bu şekilde doğru algılamıştır.

Dikkate değer ve de çok manidar olan, bu saldırının Fransa gibi paha biçilmez bir tarihsel mücadele deneyine sahip bir ülkede gündeme gelmiş ya da getirilmiş olmasıdır. Ki bu, bir kez daha Fransa ve tüm Avrupa burjuvazisinin Avrupa işçi sınıfı ve emekçilerine açık bir meydan okumasıdır. Bir kez daha, saldırı konusundaki kararlılığına ek bir göstergedir.

İŞÇİ VE EMEKÇİLER SALDIRIYA GEÇİT VERMİYOR

Hareket devrimci bir önderlikten ve organizasyondan yoksun olduğu halde, saldırıya geçit verilmedi. Her defasında daha büyük kitleler halinde ve daha kararlı biçimde Paris ve Marsilya

gibi kentler başta olmak üzere, Fransa'nın irili ufaklı kentlerinin sokak ve meydanları El Khomri yasası ve bu yasayı dayatan Hollande-Valls hükümeti karşıtı sloganlarla cınlatıldı. Rafineriler, en önemli garlar, metrolar, limanlar, havayolları, karayolları ve petrol depoları kilitlendi. Günlük yaşam adeta felç edildi. On binlerce polislik güç ve zorbalık, OHAL uygulaması, tutuklama tehditleri ve en son olarak da gösteri yasağı da sökmedi. Kirli medyanın kara propagandaları boşa çıkartıldı. Sosyal medya aracılığıyla özellikle "Kırıcılar" olarak lanse ettikleri militan gençler üzerinden yapılan tümüyle yalana ve çarpıtmaya dayalı propaganda ve görsel yayınlar, gerçekleri içeren video ve benzeri araçlarla anında teşhir edildi. Saldırı yasasına karşı toplumun desteği azalmak ya da zayıflamak yerine her geçen gün daha da arttı. Hareketlilik yeni yerlere yayılarak daha da büyüdü, daha bir etkili olmaya başladı.

Öyle ki bu durum hükümet partisinin saflarında yarılmalara yol açtı. Yasanın geri çekilmesini isteyenler seslerini yükseltmeye başladılar. Yine de söz konusu yasanın onaylanması için bir çoğunluk vardı. El Khomri yasası Sarkozy ve Marine Le Pen'in ırkçı-faşist partisinin desteği ile onaylanabilirdi. Ancak adı geçen yasanın parlamentonun onayına sunulması dahi göze alınmadı.

Bunun yerine, olağanüstü durumlarda başvurulacak bir yöntem seçilerek anayasanın 49/3. maddesi devreye sokuldu. Kuşku yok ki bu, işçi, emekçi ve gençlerin yasaya geçit vermemek konusundaki kararlılığı karşısında içine düşülen, bir diğer yandan da toplumun artan baskısının koşulladığı açık bir zaafiyetin sonucuuydu.

Tersinden ise bu durum, bu büyük hareketliliğin bundan sonraki seyri ve sonuçlarından bağımsız olarak, daha şimdiden işçi ve emekçilerin politik ve moral olarak kazandıklarını anlatmaktadır.

FRANSA'DA VE DİĞER ÜLKELERDE HAREKETİN ETKİLERİ

Bu büyük hareketlilik sadece Fransa'da değil, kapitalist ekonominin ve üretim süreçlerinin uluslararası niteliğinden dolayı, her birinde farklı düzeylerde de olsa Avrupa'nın tüm ülkelerinde yaşamı etkiledi.

Sermayenin "reform" ya da "yeniden yapılandırma" yalanları ile gerçekleştirmeye çalıştığı saldırılara karşı işçi sınıfının ve emekçilerin hiç de çaresiz olmadığının bir kanıtı ve iyi bir örneği olması bu hareketliliğin bir diğer özelliğidir. Kitle hareketi, birleşik ve kararlı bir direniş ortaya konulduğunda saldırının nasıl da geriletildiğinin ya da geriletilebileceğinin, hiç değilse gedikler açılabilirliğinin yeni bir kanıtı oldu.

Fransız işçi, emekçi ve öğrenci gençliğinin bu büyük hareketliliği aynı zamanda diğer ülkelerdeki işçi ve emekçileri de harekete geçirdi. Onlar için bir mücadele çağrısı işlevi gördü. Bir yol açtı, başka bir deyişle böylesi durumlarda yürünmesi gereken yolu

gösterdi. Bu yol, fiili ve meşru mücadele yoludur ve Fransız işçi ve emekçileri bunun en iyi örneklerinden birini sergilemiş bulunuyorlar.

Bu çağrıya ilk ve anlamlı cevap ise Belçikalı işçi ve emekçilerden geldi. Yüz binin üzerinde bir kitle Brüksel'in sokaklarını doldurarak, Belçika burjuvazisinin uygulamak üzere hazırda beklettiği saldırı paketine geçit vermeyeceğini ve daha da önemlisi, saldırının genel ve topyekün bir saldırı olduğunu doğru algılamış olarak, Fransa'daki sınıf kardeşlerinin yalnız olmadığını haykırdı.

Fransa'daki hareketliliğin bir diğer önemli etkisi de yalnızca Hollande-Valls hükümetinin gerçek niteliğini açığa çıkarmakla kalmayıp, en başta, geride bırakılan seçimlerde işçi ve emekçilerin iktisadi ve sosyal sorunlarını istismar ederek ve onların bilincinin geriliğinden yararlanarak, dahası da milliyetçi duygularına hitap ederek desteklerini alan Marine Le Pen gibi ırkçı-faşist partilerin maskesini düşürmesi oldu. İşçi ve emekçiler bu hareketlilik sayesinde bu ırkçı-faşist partilerin gerçekte işçi ve emekçi düşmanları olduğunu, El Khomri yasası konusundaki tavırlarını ve işçi-emekçi hareketine düşmanlıklarını görme imkanı buldu. Önemli kazanımlardan biri de budur.

HAREKETLİLİĞİN GELECEĞİNE DAİR BİRKAÇ SÖZ

Fransız işçi ve emekçileri Fransız burjuvazisi ve işbaşındaki Hollande-Valls hükümetinin zorbalığına, yasaklarına ve hilelerine bugüne kadar başarı ile karşı koydu. Komite, konsey, meclis ve başka örgütlenmeler ile yine tabana dayalı

organizasyonların kendilerine sağladığı avantajlarla, her zaman ve her yerde misyonu burjuvazinin işçi sınıfı içindeki "Truva atı" ya da "işçi kahvaltı" olan sendika bürokrasisini de önüne katarak bunu başardı. Ve dahası Fransa'da yaşanan geçmiş ve yakın dönem sosyal sınıf mücadelelerinde görmeye alışık olunan şey yine tekrarlandı. Tüm gösterilerde yine kırmızı bayraklar taşındı, Enternasyonal marşı söylendi. Bütün bunlar hareketin üstünlükleridir, onu anlamlı ve değerli kılan yanlarıdır.

Tüm olumlu yanlarına rağmen bu hareketlilik, henüz kendiliğindenlik sınırlarını aşabilmiş değildir. Ne yazık ki, Avrupa'da ve Fransa'da devrimci bir hareketlilikten söz edemiyoruz. Edemiyoruz, zira revizyonizmin yarattığı ağır tahribat ve sosyalizmin aldığı yenilgi geriye bu anlamda bir miras bırakmadı. Bunun dolaysız bir sonucu ve ifadesi olarak da bu büyük hareketlilik halihazırda devrimci bir önderlikten yoksundur.

Öte yandan, işçi sınıfı saflarında bir başka parti niteliği taşıyan sendika

bürokrasisi de bu hareketliliğin içindedir. İşçi tabanındaki örgütlülükler ve fiili meşru mücadele sayesinde bugün için etkisiz kılınmalar da, yavaş yavaş uğursuz rollerini oynamaya başlayacakları kesindir. 23 Haziran'daki yürüyüş sırasında hükümet temsilcilerine karşı uzlaşmacı tavırları, işçilerin sorularına cevap vermek yerine kaçışı tercih etmeleri ile bunun ilk işaretlerini vermiş de oldular. Devrimci önderlikten yoksunluk ve sendika bürokrasisi; bu iki etken bu hareketliliğin en büyük handikabıdır.

Tam da bu nedenledir ki bugün için ve bu aşamada, biz sadece ve sadece koşulların, hem de belli bir sıklıkla sınıf ve kitle hareketinde bu türden patlamaları ve bunun ifadesi büyük hareketlilikleri mayaladığını, bundan sonra da mayalayacağını dile getirebilir, bunların ise, aynı zamanda işçi sınıfının yaşamsal bir ihtiyaç duyduğu devrimci parti de dahil devrimci hareketliliklere ve oluşumlara maddi, moral ve politik bir zemin yarattığını ileri sürüp, bunları umabiliriz.

Fransa'da on binler sokağa çıktı

El Khomri yasalarına karşı 28 Haziran'da on binlerce işçi, emekçi ve genç başta Paris olmak üzere Fransa'nın değişik kentlerinde 11. genel grevle yeniden sokaklara çıktı.

14 Haziran'da Paris merkezli gerçekleştirilen 1 milyon katılımlı olduğu eylemin ardından hareketi boğmak için yasaklar gündeme getiren sömürgeci Fransız sermaye devleti, yasaklara rağmen sokakları terk etmeyen işçi, emekçi ve

gençliğe yönelik baskılarını arttırarak saldırılarını sürdürüyor. 23 Haziran eylemlerinde uygulamak istedikleri yasaklar sökmeyince çareyi daha fazla baskı ve denetimde gören sermaye devletinin temsilcileri adeta askeri yığınak yaparak yürüyüş güzergahında bulunan metro istasyonlarını ve sokakları bariyerlerle kapattılar.

El Khomri yasasına karşı grevlerin devam ettiği Fransa'da her hafta eylem-

ler gerçekleşiyor, Fransa işçi sınıfı kölelik yasalarına meydan okuyor.

Gündeme geldiği günden beri köleliği dayatan yasaya karşı sokaklara çıkan işçi, emekçi ve gençlere yönelik her türlü baskı, tehdit ve provokasyondan geri durmayan ve yasayı yürürlüğe koymakta kararlı olan sermaye devletine karşı işçi, emekçi ve gençler 28 Haziran günü birçok işkolunda yeniden iş durdurarak sokaklara çıktılar.

CGT, FO, FSU, Solidaires, Unef, UNL ve FIDL sendikalarının çağrısıyla gerçekleştirilen eylemler için Paris'te Bastille Meydanı'nda toplanan kitle buradan Place d'Italie'ye yürüdü. Güvenlik adı altında OHAL uygulamalarının dayatıldığı eylemde, Bastille metro istasyonu da dahil olmak üzere Place d'Italie kadar olan yürüyüş güzergahında bulunan bütün metro hatları trafiğe kapatılarak, güzergaha çıkan yollar ise polis bariyerleriyle kapatıldı. Eylemciler birer birer kontrol-den geçilerek girişlerine izin verildi.

Yoğun polis ve jandarma denetiminde gerçekleşen yürüyüş güzergahında kritik noktalarda ise TOMA araçları ko-

nuşlandırıldı.

Her ne kadar aldıkları önlemlerin 'kırcılar' diye tanıtılan kesime karşı olduğu belirtilse de aslında yasaya karşı sokağa çıkan her kesimi kapsıyor. El Khomri yasasına karşı ilk günlerden beri sokaklarda direnen, polis saldırılarına karşı militanca mücadele eden gençliğin oluşturduğu "Bağımsız Mücadeleler Hareketi/ Mouvement Inter Luttes Indépendant", ilerici devrimci, sol, anti-faşist, anti-kapitalist, otonom gençliğin oluşturduğu birlik bu eylemde de kortejin en önünde yer aldı. Baskı ve tehditlere boyun eğmeyen gençlikle polis arasında yer yer çatışmalar yaşandı.

CGT, FO, FSU, Solidaires, Unef, UNL ve FIDL yaptıkları ortak deklarasyonda eylem ve grevlerin Temmuz ayında da devam edeceğini belirterek 5 Temmuz'da yeniden sokaklara çağıldılar.

Paris'in sembolü Eiffel Kulesi grevden dolayı bütün gün ziyarete kapalı kaldı. Paris'teki eyleme 60 bin kişi katılırken, Marsilya'daki eyleme 45 bin kişi katıldı. Lyon, Rennes, Nantes, Lille gibi kentlerde de kitlesel eylemler gerçekleştirildi.

Brexit: 'AB hülyası'na ağır darbe

A. Engin Yılmaz

23 Haziran'da yapılan İngiltere'deki referandumdan Avrupa Birliği'nden ayrılma kararı çıktı. İngiltere, Kuzey İrlanda, İskoçya ve Galler'i kapsayan Birleşik Krallık'ta gerçekleştirilen Avrupa Birliği referandumunda seçmenler, yüzde 48'e karşı yüzde 52 oyla AB'den ayrılma yönünde oy kullandı. Bu "acı" sonuç, AB emperyalistleri için Almanya Dışişleri Bakanı Steinmeier'in ifadesiyle "gerçekten iç karartıcı" oldu. Dünyanın beşinci, Avrupa Birliği'nin ise ikinci büyük ekonomisine sahip olan Britanya'nın Avrupa Birliği'nden ayrılma eğilimi, tüm Avrupa'da olduğu gibi dünyada da büyük bir sarsıntı yarattı.

"Bir belirsizliğin habercisi ve serbest ticarete olası bir darbe" olarak değerlendirilen Brexit'in, Asya, Avrupa ve ABD'deki piyasalar üzerinde etkisi düşüş olarak kendisini gösterdi. Altın ve dolar zirveye tırmandı. Sterlin dolar karşısında yılın en düşük seviyesine geriledi. Avrupa borsalarında yüzde 8'e varan kayıpların yaşandığı iddia edildi. Avrupa Birliği'nden ayrılmanın ilk eldeki başka sonuçları ise, Fransa ve Hollanda başta olmak üzere birliğin başka ülkelerindeki aşırı sağ ve ırkçı partilerin söz konusu ülkelerin birlikten ayrılması amacıyla referandum talep etmeleri oldu. Bunu, İskoçya ile Kuzey İrlanda'nın bağımsızlık talebi takip etti. Öyle ki İskoçya'nın bağımsızlığı üzerine ikinci bir referandumdan söz edilmeye başlandı bile. Brexit'in bu ilk etki ve sonuçları Birleşik Krallık'ın parçalanabileceğinin, AB'nin ise dağılabileceğinin başlangıcı olarak görülüp yorumlanmasına yetebildi.

BREXİT; "BİR ZİNCİRLEME REAKSİYON"UN BAŞLANGICI MI?

Geçtiğimiz yıl, seçimi kazanmak, partisi içindeki ayrılığa engel olmak ve Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi'nin (UKİP) güçlenmesini engellemek için referandum sözü veren Başbakan Cameron, partisi içindeki ayrılığı önlemek bir yana, onu daha da derinleştirdi. Partisindeki 6 bakanla birlikte 84 milletvekilinin AB'den ayrılma kampanyası yürütmesi bunun somut ifadesi oldu. Brexit'çilerin kazanmasıyla da birlikte kendi başbakanlığının sonunu getirmekle kalmadı, AB'ye de büyük bir darbe vurdu ve küresel ölçekte krize yol açtı. Bunun için de AB şefleri tarafında tüm bu iç karartıcı sonuçların sorumlusu olarak ilan edilip azarlanmış

oldu.

İngiltere'nin AB'den çıkışının bir domino etkisi yaratacağı ve bunun da AB için yeni felaketlerin kapısını aralayabileceği korkusu ortak bir kanı olarak dile getiriliyor. Brexit'in hemen ardından Hollanda'nın aşırı sağcı Özgürlük Partisi lideri Geert Wilders AB'den çıkmanın oylanacağı bir NExit oylaması isteyerek, "Kendi ülkemizi, kendi paramızı, kendi sınırlarımızı ve kendi göçmen politikamızı kendimiz yönetmek istiyoruz" çağrısı yaptı. Fransız ırkçı partinin lideri Marine Le Pen de aynı çağrısı yaptı. Birçok AB üyesi ülkede AB üyeliğine olumlu bakanların oranının sürekli bir gerileme yaşaması da dağılma endişesinin somut olguları arasında sayılmaktadır.

Avrupa Parlamentosu Başkanı Schulz, Britanya'nın yolunu izleyen başka üye devletlerin yol açacağı "bir zincirleme reaksiyonu" AB'nin nasıl önleyebileceği konusunda kriz toplantıları sürdürdüklerini açıklıyor. Zira Avrupa Birliği üyesi ülkelerin tümünde yabancı düşmanı ve ırkçı akımlar üzerinden "Kendi ülkemizi, kendi paramızı, kendi sınırlarımızı ve kendi göçmen politikamızı kendimiz yönetmek istiyoruz" sloganı güçleniyor ve ayrılma talep eden referandum çağrıları yaygınlaşıyor.

"AB EFSANESİ" NİN SONU

Avrupa Birleşik Devletleri'nin bir hayal olmadığı, kapitalist gelişmenin kaçınılmaz bir sonucu olarak Avrupa uluslarının bu hedefe varacağı, ulus devletlerin aşılabileceği, tek bir dünya tekelinin ve giderek dünya devletinin oluşacağı, dolayısıyla rekabetin ve savaşların insanlığın gündeminden çıkacağı ve kalıcı barışın sağlanacağı inancının çok eskilere dayandığı biliniyor. Ülkeleri aşan uluslararası devtekellerin ve çok uluslu şirketlerin dünyayı bir ahtapot gibi sardığı gerçeğinden hareketle AB bu yolda atılmış önemli bir adım olarak sunulmakta, "refahın ve demokrasinin", "barışın ve özgürlüğün" kalesi olarak yüceltilmekteydi. Doğu Avrupa bloku ve Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle cazibesi artan ve bir dizi ülkeyi adeta bir mknatis etkisiyle kendisine çeken AB, sunulanın aksine gerçekten de kapitalist emperyalizmin sömürü ve egemenliğini ve yayılmacı planlarını temsil eden tekellerin barbar Avrupa'sından başka bir şey değildi. Bu gerçek bugün daha geniş işçi ve emekçi kitleler nezdin-

de görülmekte ve somut olgular üzerinden teyit edilmektedir.

Yarınki akıbetinden bağımsız olarak bugünkü somutluğu içinde var olan Avrupa Birliği'ne baktığımızda yaratılan efsane her bakımdan çökmüştür. Her şeyden önce bir hayal olmadığı iddia edilen "Avrupa Birleşik Devletleri" aslında halen de tam anlamıyla gerçekleşmeyen "büyük bir proje"dir ve yapısal sorunlar içinde bunalmakta, bir çok yanılla dökülmektedir. Dün kapısına dayanılan ve üye olma "onurunu" elde edenlerle kapısında bekletilenler, (aşırı sağ ve ırkçı partiler üzerinden de olsa) bugün çıkmak için art arda referandum çağrısında bulunmaktadırlar. Diğer taraftan ise kapitalizmin yapısal krizinin tüm faturası AB ülkelerinin tümünde köklü tedbirlerle on yıllardan beridir işçi sınıfı ve emekçilere ödetiliyor. Avrupa işçi sınıfı kemer sıkma politikalarına, reform paketlerine, yeni iş yasalarına, emeklilik yaşının yükseltilmesine, toplu tensikatlara, taşeronlaşmaya ve daha bir dizi yıkım saldırısına insafsızca hedef olmakta, bunun karşısında gösterdiği direnç polis terörüyle bastırılmakta, demokratik özgürlükler budanmaktadır. Bu anlamda "refah ve demokrasi" efsanesi de çoktan çökmüş bulunmaktadır.

BREXİT: SOSYAL YIKIMA SOSYAL TEPKİ

Neoliberal sosyal yıkım saldırısı kapsam ve derinliğiyle yıldan yıla devam etti ve bu saldırılar AB ülkelerinde işçi sınıfının yüzyıllık kazanımlarını birer birer budamaya başladı. Avrupa metropolle- rindeki acımasız kemer sıkma politikaları ve reform paketleri Avrupa'da işçi ve emekçilerin yaşamında maddi ve manevi yıkımlar yarattı. Britanya'da da özellikle de Thatcher'den başlayan ve Cameron hükümetiyle devam eden sermaye sınıfının zalimliği ve insafsız yıkım saldırıları emekçilerde büyük bir öfke biriktiriyor, tepki mayalıyor.

Britanya işçi sınıfı ve emekçileri AB'nin, daha fazla sosyal hak gaspları, daha fazla sömürü ve yoksullaşma, daha fazla yıkım ve kriz ve daha fazla gele-

ceksizlik olduğunu yaşadıkları maddi ve manevi yıkımlarla gördüler. Sermaye diktatörlüğünün kendilerine bunlardan başka vaat edebilecek hiçbir şeyi olmadığını başka şeylerin yanı sıra sınıf sevgileriyle de görmeye başladılar. Yıkım saldırılarının sorumlusu olarak AB'yi, mimarı olarak ise Cameron'u gören emekçiler sınıfı bilinciyle değil, ama sevgileriyle ve biriken tepkileriyle AB'yi ve David Cameron'u cezalandırmış oldular. Aşırı sağ ve ırkçı akımlar sınıf ve emekçilerde büyüyen hoşnutsuzluk ve öfkeyi, milliyetçilik, şovenizm ve göçmen karşıtı yabancı düşmanlığıyla karakterize edilen başarılı bir kampanyayla gericiliğin ve milliyetçiliğin güçlenmesine dayanak yapabilmişlerdir. Yabancı düşmanı ırkçı akımlar AB karşıtı duyguları ve kemer sıkma politikalarının yol açtığı toplumsal yıkımı, sosyal demagojiye de başvurarak gerici amaçlarla kullanmayı başarmışlardır.

Ağır toplumsal sorunların ve sosyal yıkımın yarattığı hoşnutsuzluk kendine anti-kapitalist bir kanal bulamadığı ve sermaye diktatörlüğüne yönelmediği durumda yabancı düşmanlığı ve ırkçılığın yükselişinin ve neo-faşist hareketlerin güç kazanmasının imkanı olabilmektedir. İrkçılık ve neo-faşist hareket bugün Avrupa ülkelerinin tümünde sermaye diktatörlüğünün elinde sınıf mücadelesini gerçek hedeflerinden alıkoymanın ve onu düzen içi kanallar içinde boğmanın önemli bir imkanı ve aracı durumundadır. Bu aracın bizzat emperyalist burjuvazinin açık desteğiyle kısıktırlıp büyütüldüğünü biliyoruz.

Dünya kapitalizminin yaşadığı krizi işçi sınıfı ve emekçi kitleler için bir fırsata dönüştürmek, sınıfın günden güne büyüyen mücadelesini sorunların gerçek kaynağı olan kapitalizme yöneltmek ve giderek büyük dönüşümlerin ve toplumsal devrimin imkanı olarak kullanmak devrimci bir önderlik sorunudur. Bunun olmadığı ve başarısız olduğu koşullarda işçi ve emekçi kitleler ırkçı ve neo-faşist akımların toplumsal temeli olabilmektedir.

Metal Fırtına ve Çerkezköy B/S/H/ deneyimi

Metal işçileri olarak aslında tüm işçiler gibi bizler de sırtımızda asalak olarak yaşayan patronlara ve bizleri sırtımızdan bıcaqlayan ihanetçi ve çeteci sendikal anlayışa karşı yıllardır mücadele içindeyiz. '98'den tam 17 yıl sonra, örgütlülük anlamında tam bir bütünlük arz etmese de metal işçileri ilk defa toplu bir ayağa kalkış gösterdi. MESS ve Türk Metal çetesi-ne karşı Bursa başta olmak üzere ülkenin dört bir yanı metal işçilerinin eylemleriy-le çalkalandı.

B/S/H/'IN BÖLGEDE TUTTUĞU YER VE ÖNEMİ

Trakya'nın en büyük fabrikası olan Alman sermayeli B/S/H/, Türk Metal çetesinin kale olarak gördüğü Çerkezköy'de kuruludur. Yaklaşık 6 bin çalışanı bulunmakta. B/S/H/'ta çalışmayı tercih etmemizin nedeni, burada MESS ve Türk Metal çetesi-ne karşı metal işçilerinin er ya da geç herhangi bir kıpırdanmasının Trakya'da irili ufaklı tüm fabrikaları etki-leme potansiyeliydi. Hatta diğer sektör-lerde çalışan işçileri dahi etkileyebilecek pozisyonda bir fabrikadır.

SINIFIN VERİLİ DURUMU VE İŞÇİ TİPOLOJİSİ

İşçi tipolojisine genel olarak baktığı-mızda oldukça deneyimsiz ve genç bir işçi kuşağı mevcut. İşçilerin birçoğu fabrikalarda çalışıyor, yanı sıra da aileden gelen mülkleri olan topraklarını işleyerek geçimlerini sağlıyorlar. Fabrikalardan elde edilen düşük geliri, topraktan elde ettikleri kazançla telafi etmekte. Bu da doğal olarak buradaki işçilerin tepkilerini görece köreltmektedir.

Mücadele deneyimlerine baktığımız-da çok ciddi bir mücadele geçmişi yok. '98 metal işçisinin ayağa kalkışında bu fabrikada da benzer tepkiler yaşanmış, işçiler istifa eğilimi göstermiş toplu bir biçimde.

O dönemi yaşayan işçilerin tek hatırladığı yedikleri sopa. Ve sürecin ardından Türk Metal çetesi-nin uyguladığı baskı ve yenilgi kalmış akıllarında.

Başka sözde sendikalara eğilim ol-muş, fakat onlar da Türk Metal'in kale saydığı bu bölgede, hele ki B/S/H/'ta ör-gütlenme içine girmeyi tercih etmemiş-ler.Trakya Döküm'de de söyledikleri gibi "örgütlenin, üye yapın öyle gelin" nasi-hatinde bulunmuşlar.

METAL FIRTINA SÜRECİNDE B/S/H/

Her ne kadar dışarıdan düzenli bir faaliyet götürsek de B/S/H/'a, Metal Fırtına süreci ilk başladığı dönemde fab-rikanın içerisinde çalışmaya henüz yeni başlamıştık. Ama sınıf mücadelesinde güç sınırlılıklarına takılan bir anlayış bu-rada bir hareketi örgütleyemez, ileriye taşıyamaz ve ezilirdi.

Biz de burada güç ve sınırlılıklarımıza takılmadan bir odak olmaya, etrafımız-da güç toplamaya dönük hareket ettik. İçeride yıllardır sendikanın ve patronun oluşturduğu bir korku imparatorluğu vardı.

Bu korku imparatorluğu ve yoğun sö-mürü altında sınıf bilincinden ve müca-dele eğiliminden uzak olan işçiler süreci gizli gizli de olsa internet ortamında sa-dece izlemekle yetiniyordu.

Türk Metal çetesi daha en baştan iş-çileri basınç altında tutmak adına, Metal Fırtına sürecini Metal İşçileri Birliği say-fasından takip edenleri telefonla araya-rak tehdit etmiş, ilk önlemleri kendince almaya başlamıştı. Genel olarak Türk Metal çetesi-nin bu basıncı işçilerde bir karşılık bulmuş, işçilerin çoğu görünürde MİB sayfasından kopmuştu. Fakat gizli-den gizliye yine de izlemeye devam edi-yorlardı. Ama birbirine güvenen işçiler bile bu olanları birbiri ile paylaşmaktan çekiniyordu.

B/S/H/ FABRİKA KURULU

Bu açıdan hızlı bir biçimde diğer bö-lümlerden ve fabrikalardan tanıdığımız, ilk olarak güvenebileceğimiz işçi arka-daşlarımızı bir araya getirmeye çalıştık. İlk etapta bir araya getirdiğimiz sınırlı sayıda işçiyle bir işçi kurulu oluşturduk. Politik olarak çok farklı düşüncelere sa-hip olan işçilerin bir araya gelmesi sınıf mücadelesinin birleştirici gücünü bir kez daha gösterdi. Fabrika dışında toplantı-lar yaptık, taleplerimizi belirledik, bunun üzerine kararlar aldık ve uygulamaya ça-lıştık. Ve bu fırtınayı Trakya'ya taşımak için ilk önemli örgütlü adımı atmış olduk.

Aynı zamanda Facebook üzerinden ulaşılan yeni işçilerle de tanışılmaya de-vam ediliyordu. Bu yeni işçi arkadaşları-mız da kendi bulundukları fabrikalarda öncülük eden işçilerdi. Hemen hemen bütün bölümlerden işçi arkadaşımızın temsilen de olsa bu kurulun içerisinde olması avantajdı.

Türk Metal çalışmayı açığa çıkarmak, ezmek için Facebook'tan farklı hesaplar açarak bize ulaşmaya, işçi kurulunu ve MİB'li işçileri açığa çıkarmaya çalışı-yordu. Bu yüzden yeni işçilerle tanışırken çalışmamızı güvenceye almak adına en baştan MİB'li arkadaşlar ilk irtibatı kuruyorlar, sonrasında güvenilir işçiler olduğuna karar verdiğimizde bizler de görüşmeye başlıyorduk. Duruma göre de fabrika kuruluna dahil ediyorduk.

Toplam olarak bakıldığında fabrikada ha-len fiili bir hareketin varlığı ortada yoktu. Fabrika kurulumuzdaki işçi arkadaşların genel fikri istifalar için erken olduğuydu.

Kurulda birçok farklı görüşün oldu-ğunu söylemiştik. İleriki süreçlerde ser-maye ve onun uşağı Türk Metal'in bunu kullanmaması için sınıf birliği, kimliği vb. üzerine döne döne konuştuk. Sosyalist kimliğimizi açıkça ortaya koyduk. Kurulumuzdaki en dini bütün olan işçiler şahsında dahi olumsuz hiçbir tepkiyle karşılaşmadık.

TÜRK METAL ÇETESİ SERMAYENİN BEKÇİSİ

Diğer illerde gelişen hızlı ve aktif sü-reç özellikle B/S/H/ sermayesini epey kaygılandırmaya başladı. "Bursa'dan işçi-ler gelecek fabrikayı basacak!" söylentisi dolaşıyordu. Buna önlem olarak, olası saldırıda Alman sermayesini canı pahası-na savunacak fedaileri, 2 hafta gece gün-düz fabrikanın tüm kapı önlerinde bek-lemeye başladı. İçeride ise tuvaletlere yazı yazanları yakalamak için temsilciler tuvalet kapılarını beklemeye başladılar. Fabrika yöneticileri ve Türk Metal çetesi taarruzdaydı.

Çerkezköy Şube başkanı dengesini iyice yitirmiş halde Facebook'tan düzenli olarak MİB'e sayıyor, "Çerkezköy'e giriş var, çıkış yok!" tehditlerini savuruyor-

du. Aynı süreçte tek başına hiçbir yere gitmiyor, sürekli ona yapılacak bir saldırı korkusuyla arada 25-30 kişilik ekibiyle Çerkezköy merkezde şöyle bir tur atarak MİB'li arıyor, aynı zamanda buradayım diyor.

Yanı sıra Trakya'da servis duraklarının da gruplar oluşturarak MİB'li avına çıkmışlardı. MİB imzalı afiş, yazılama, duvar gazetesi vs. itinayla sökülüyor, karalanıyordu. Yapanlara ise 10-15 kişi tarafından saldırılıyordu.

Fabrika yöneticilerinin ve Türk Metal çetesinin bu korkularını işçiler büyük bir keyifle izliyordu. Türk Metal'in bütün bu saldırıları ve önlemlerine rağmen afiş, bülten, bildiri faaliyetimizi, yaratıcılığımızı kullanarak, çok etkin ve yaygın bir şekilde gerçekleştirdik.

BURSA'DA VE DİĞER YERLERDE SÜREÇ SÖNÜMLENİYOR

Bizde süreç daha yeni yeni ısınmaya başlıyordu ki diğer illerdeki fabrika önlerinde direnişler sönmeye ve başka sendikalara geçişler olmaya başlamıştı. Yanı sıra da paralar dağıtılmaya başlanmıştı. Diğer illerdeki işçi tensikatları, sendikalara dönüşlerin olması ve paraların yatması ile beraber B/S/H/ işçisinin üzerine ölü toprağı serpilmeye başladı. İçeride genel olarak, "zaten mücadele eden başka işçiler var, yavaş yavaş kazanımlar oluyor, para geliyor" anlayışı ile geri, korkak ve garantici bilinçle hareket edenler tarafından biz öncüler yalnızlaştırıldı. Yine de bu geri duruma takılmadan hareketi geliştirmek adına adımlarımıza devam ettik.

Biz bu çabalar içerisinde burada süreci örgütlemeye çalışırken açık bir biçimde davranmamız kaçınılmazdı. Doğal olarak patron ve Türk Metal çetesi tarafından yapılan bir dizi saldırı ile karşılaştık. Kurulumuzda bulunan arkadaşlarımız işten çıkarmalarla tehdit edildi. Komitenin çalışmaları içinde bulunan işçiler açığa çıkarılmaya çalışıldı. Bizlerin bölümleri ve vardiyaları değiştirilerek örgütlü bağımız zayıflatılmaya çalışıldı. Bölümler arasında dolaşmamız engellendi. Sürekli olarak takip edilerek baskı altında tutul-

maya çalışıldık. Patron temsilcileri tarafından tek tek bu mücadeleden vazgeçmeye zorlandık.

Bu baskılar ve tehditler komitemizde olan bazı arkadaşlarımızda gerilemeye yol açtı. Güven sorunu yaşadılar. Bunda tabii ki burada ciddi bir hareketin gelişmemesinin de bir payı oldu. Patron ve çete işbirliği ile tüm bölümlerde toplantılar yapıldı, zam vaatlerinde bulunuldu. Tüm baskılara rağmen yine de ses çıkararak işçiler bastırılmaya çalışıldı.

B/S/H/ yönetimi ve MESS diğer yerlerde olduğu gibi Türk Metal çetesinin izlediği yoldan gitmeyerek buradaki süreci bizzat kendi yönetti ve başarılı da oldu. Diğer yerlerde olduğu gibi bu yolla sus payları yatırıldıktan hemen sonra maaşlara zam yapılacağı umudu yaratıldı. Bu da işçilerde bir karşılık buldu ve işçiler bu yalana inandı.

İŞTEN ATILMALAR YAŞANIYOR

İşçi arkadaşlarımız bizlerden kaçır hale gelmişti. Sonuç olarak içeride sınırlı güçle gösterdiğimiz çaba bir türlü gereken karşılığı bulmadı. Ardından öncü işçilerin işten çıkarılması saldırısı ile bizler de yüz yüze kaldık. Sermaye B/S/H/'taki çalışmaya en uygun saldırı anını seçmişti. Bayramı fırsata çevirerek, hem bayram arifesinde hem de fabrikanın 15 gün toplu tatile çıkarıldığı gün işten çıkarıldık. Bu türden saldırının yaşanabileceğini önden tahmin etmiştik. Hareket yaratma noktasında yaşadığımız sıkıntı zaten ortada iken, böylesi bir işten atma saldırısı içeriye iyiden iyiye sessizliğe büründürecek. Buna karşı yapılması gereken, önce hızlı bir biçimde artık hiçbir kaygı gütmeyen içeride istifaları toplu bir biçimde başlatmak ve kapı önünde direniş örgütlemektir.

Bu iki temel hedefin örgütlenmesinde de genel olarak süreci örgütlemeye yaşadığımız benzer sorunları yine yaşadık. İşten atılan birçok işçiye ulaştık ama kapı önünde bir direnişe birçok işçi yanaşmıyordu. Hatta komitede bulunan işçi arkadaşlarımızın ve işten atılan diğer öncü işçilerin de kafaları bir oranda karıştı. Bu karışıklıkta ilk defa böyle bir deneyim yaşamaları ve geri sınıf bilinci

temel bir etkendi. Burada toplu bir odak oluşturmak, aynı zamanda hukuki süreci örgütlemek adına avukatların katıldığı bir toplantı örgütledik. Toplantıya katılan işçi arkadaşların birçoğu söz olarak, haklı bulsalar da iradi olarak uzun süreli bir direnişin örgütlenmesi noktasında çekinmelerini ifade ettiler. Ama yine de fabrika önüne gidilmesi ve yaşanacak tabloyla sürece bakılması gerektiği noktasında fikir birliğine varıldı. Fabrika önünde direnişe başlanması ve içeriden gelen işçilerle beraber toplu istifalar örgütlenmesi hedeflendi. Halen içeride olan bağlarımız ve güçlerimizle bu süreci örmeyi planladık.

FABRİKA ÖNÜ DİRENİŞİ: ANLAMI VE ÖNEMİ

Fabrika yönetimi işten atma saldırısı karşısında gelişebilecek direnişin etkisini kırmak amacıyla, direniş kararının duyurulmasıyla beraber izinleri bir hafta daha uzattı. Ve direniş günü geldiğinde bir avuç insan da olsak sermayenin, Türk Metal çetesinin yüzlerce uşağının ve polis-TOMA'nın olduğu fabrika önüne MİB'in tüm desteği ile dikildik. Çerkezköy bölgesinde B/S/H/ tarihinde bir ilk yaşanıyordu. Yıllardır dayakla zorla herkesi sindiren Türk Metal çetesi aciz kalmıştı. Günlerce internetten "gelemezsiniz, engelleriz" nidaları atmalarına rağmen fabrika önüne gelmiştik. Atılan işçiler olarak MİB'lilerle ve yanı sıra sınırlı emek dostu ile beraber iş çıkışında fabrika önünde bekleyişimize başladık. Ama örgütlemeye çalıştığımız bir hareket gelişmedi ve tek bir işçi dahi o sermaye, Türk Metal, polis ablukasının içinden yanımıza gelmedi. Geçen servisler içerisinde sallanan birkaç eli saymazsak işçiler suskunluk fesadına büründü. Böylesi bir tablo-

nun ortaya çıkması şaşırtıcı değildi. Ama sınıf bilinci geri olan direnişçi işçilerin birçoğunun tablosunu geriye çekmeye yetti de arttı bile. Kapı önüne gelen işçi arkadaşlar, buradan bir şey çıkmayacağı, burada durmanın boş bir çaba olacağı düşüncesinde idi.

Tüm geri yanlarına rağmen bu iki günlük direniş tarihsel bir anlam ve önem taşıyor. Biz onuruna ve sınıfına sahip çıkan işçiler olarak, Trakya'da yenilmez olduğu düşünülen Türk Metal'i karşımıza aldık ve B/S/H/ tarihine bir imza attık.

Zorlama ile ikinci bir kez daha fabrika önüne gidilse de süreç onlar için kafalarında maddi kazanç olarak gördükleri da-valardı artık...

Tüm geri yanlarına rağmen bu iki günlük direniş tarihsel bir anlam ve önem taşıyor, bunu unutmamak lazım. Biz onuruna ve sınıfına sahip

çıkan işçiler olarak hiçbir şey yapmadan, düşmanın karşısına dikilmeden çekip gidemezdik. Trakya'da yenilmez olduğu düşünülen Türk Metal'i karşımıza aldık ve B/S/H/ tarihine bir imza attık.

METAL FIRTINA SÜRECİNDE VE ÖNCESİNDE POLİTİK MÜDAHALEMİZ

Daha önce de belirttiğimiz gibi B/S/H/'ta çalışmak, MİB'li işçiler olarak bizim için bir öncelik ve bilinçli bir tercihti. Doğal olarak içeriden yürütülen çalışmayı güçlendirmek ve tamamlamak adına dışarıdan da fabrikada yaşanan sorunlar üzerinden düzenli ve sistemli bir müdahalemiz vardı. Yaşanan sorunlar üzerinden duvar gazeteleri, özel sayı bildiriler, genel bildiriler, Metal İşçileri Birliği bültenleri ile düzenli olarak sesleniyor, işçileri mücadeleye çağırıyorduk. Hemen hemen tüm gündemleri B/S/H/'ta yaşanan süreçlere uyarlayarak harekete geçmeye çağırıyorduk. Metal Fırtına süreci yaşanmaya başlamadan önce bu türden sözleşmeye karşı tepkilerin yaşanabileceğini öngörmüştük. İşçileri sözleşme sürecinde ve sonrasında söz, yetki karar işçiye anlayışı etrafında sözleşmeye taraf olmaya, komitelerle sürece dahil olmaya

çağırıyorduk. Bu çalışma biçimine Metal Fırtına sürecinde de devam ettik. Yani sıra Facebook sayfası üzerinden de tüm yaşanan gelişmelere ve gündelik akan süreçlere yazılarımız ve paylaşımlarımızla müdahale ettik. Yazılarımızı genel olarak Fabrika Kurulu adı altında seslenerek yaptık. Bunun içeride süren çalışmayı güçlendiren bir yönü oldu. Sonradan komite dışından bize ulaşan işçiler buradaki güçlü politik etki üzerinden ulaştı. Bu işçilerle yapılan konuşmalardan kurulun güçlü etkisinin izlerini gördük.

Bir diğer politik müdahale biçimimiz de sürecin en başından sonuna MİB'in dışarıdan da fiziksel olarak da fabrikadaki çalışmanın içerisinde olmasıydı. Çünkü biz burada çalışmayı örmeye başladığımız süreçte Bursa'da sermaye, polis ve Türk Metal elbirliği ederek işçilerle MİB'in fiziki bağıni koparmaya, MİB'i devre dışı bırakmaya çalışıyorlardı. Burada ise içeride bir MİB'li işçinin olması avantajı ile sürecin en başında kurulun içine MİB çalışanını da katarak, MİB'in yalıtılmasını engelledik. Bunda da azami bir başarı elde ettiğimizi söyleyebiliriz.

BİRLEŞİK BİR HAREKET YARATMA ÇABAMIZ

B/S/H/ fabrikasında olmamız bizim diğer fabrikalara müdahale etmemizi de kolaylaştırdı. Çünkü diğer fabrikalarda çalışanlar da harekete geçmek için B/S/H/'ta gelişecek harekete bakıyordu. Bursa için Reno ne ise Trakya bölgesi için de B/S/H/ motor gücü konumundadır. Bunu Facebook üzerinden ulaşan işçilerin kendi ağızlarından da birçok kez duyduk. B/S/H/ burada birleşik bir mücadele yaratılması açısından da kritik bir öneme sahipti. Biz de bu avantajdan hareketle diğer fabrikalardan işçilere ulaşmaya çalıştık. Koordineli olarak merkezle bağlantılı yürüyen çalışma sayesinde Arçelik, HEMA, Trakya Döküm, EGO'dan işçilere ulaştık. Buradan işçilerle birleşik mücadeleyi örme noktasında Fabrikalar Arası Kurul oluşturma çabamız oldu. Bu çabamız da buradaki işçilerin genel gerilikle-

rinden dolayı bir karşılık bulmadı. Bunda B/S/H/'ta bir hareketin başlamamasının da bir etkisi oldu. B/S/H/ Kurul Temsilcisi olarak Trakya Döküm işçilerinin toplantılarına katıldık, yönlendirici olduk. Burada yaşanan ve onlar için bir ilk olan 2 saatlik iş bırakma eylemine önemli etkimiz oldu.

DiĞER SENDİKALARIN VE SOL GRUPLARIN SÜREÇTEKİ TUTUMU

Bölgemizde diğer sendikalar gerek metal fırtına sürecinde olsun gerek bizim direniş dönemimizde olsun buradaki hiçbir fabrikaya kendileri gidememiştir. Bizim fabrikada da bir grup işçi arkadaşımız Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş yöneticileri ile görüşmüşler. Fakat işçilere genel olarak söylenen, "Siz bir hareket başlatın, üye yapın, çoğunluk alın biz de sizin bu mücadelenizi ileri taşıyoruz" olmuştur. Özü itibarıyla korkakça yanaşmışlardır. Gerçi bunda şaşılacak bir durum yok. Gerek Birleşik Metal-İş, gerekse Çelik-İş bölgede işçiler için Türk Metal'den farklı durumda. Onların örgütlü olduğu fabrikalarda da kölece çalışma koşulları hüküm sürmekte, düşük ücretler oralarda da var. Bu yüzden de işçiler güven duymamış, bunlara yanaşmamıştır. Buradaki durum özet olarak işçilerin diğer sendikalarla kendiliğinden bağ kurması biçiminde oldu. Bu arada Birleşik Metal-İş EGO'da çoğunluğu sağlamasına rağmen, kısa sürede baskı ve zorla, öncü işçilerin işten atılması ve işçilerin tekrar Türk Metal'e geçişleriyle süreç son bulmuştur.

ÇIKARMAMIZ GEREKEN SONUÇLAR VE DERSLER

Metal Fırtına bizlere bir kez daha gösterdi ki bu topraklarda devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek ve düzeni sarsmak için bu fabrikaları gerçek kalelerimiz haline dönüştürmemiz gerekiyor. Buraları hem içeriden hem dışarıdan kuşatamazsan sınıf hareketini yönlendiremezsin. Evet, örgütlülüğümüz daha yeni ve zayıfken bu fırtınaya yakalandık. Daha deneyimsiz ve geri bir sınıf tablo-

sunda fırtınayı buraya taşıyamadık. Ama hareket başladığında işin başındaydık. Genel anlamda yaptıklarımızı değerlendirdiğimizde verili güç sınırlılıklarında azami bir başarıdan söz edebiliriz. Bugün için somut kazanımlarımız olmadı. Fakat Trakya'da metal işçileri ve işçi bölükleri MİB'i biliyor ve halen takip ediyor.

Yeni bir sınıf bölüğü gelişmekte; kendince yolunu bulmaya çalışan, örgütlenme ve mücadele eğilimi taşıyan genç bir işçi bölüğü. Hareket eğilimi olan bu işçi bölüğü genç, tecrübesiz, örgütsüz ve sınıf kimliği açısından geri durumdadır. Bugün için sınıfın verili tablosu bu. Bu işçilerin çoğunluğu halihazırda sermaye devletine karşı net bir mücadele içinde değiller. Çalışma alanlarında bir dizi sorunla boğuşmalarına rağmen, odak noktaları sadece ekonomik sıkıntılardır. "Para olursa her şey katlanılmaya değer" gibi bir anlayış hakim. Mücadele kendini dayattıkça ve sınıf kimliğinin gelişmesiyle beraber bu işçiler de bu anlayıştan kurtulacaklar, "insanca çalışma koşulları ve ücret, iş güvencesi ve özgürlük" vb. için de mücadele edeceklerdir.

Metal Fırtına bir kez daha sorumluluk alanlarına ve zorunluluk noktalarımıza işaret etmektedir. Bizler Renault, Ford, Tofaş, Arçelik, B/S/H/ gibi metal sanayisinin kalbi olan fabrikalarda olacağız. Hem içeride hem dışarıda olacağız, işçilerin arkasında değil yanında olduğumuzu göstereceğiz. Metal işçisi bizi bilecek,

bizle bağı olacak.

Fiziki bağlar ve imkânlar sınırlı olduğunda, yaşandığı üzere harekete politik yön vermenin sınırları olacaktır. Politik olarak bizim dediğimizi kabul etseler de zor ile karşılaştıklarında sermayenin oyunlarına ve zoruna karşı sınıfa karşı sınıf tutumuyla karşı çıkamamaktadırlar. Tam da bundan kaynaklı bu stratejik fabrikalarda MİB'li işçilerin olması hayati bir önem taşıyor. İçeriden ve dışarıdan süreklileşen mücadele birbiriyle kopmaz bağlarla bağlıdır.

Sınıf içinde tepki birikiyor. Daha zorlu, dişe diş mücadeleler biz metal işçilerini bekliyor. Metal Fırtına ile yaşadığımız deneyim işçilerin sınıf devrimcilerini daha fazla tanımalarını, güven duymalarını sağlamıştır. Şimdi bu güveni örgütlü güce dönüştürme zamanıdır.

METAL İŞÇİSİ BU OYUNU BOZACAK

Sınıf içinde sürekli bir tepki birikimi mayalanıyor. Daha zorlu, dişe diş mücadeleler biz metal işçilerini bekliyor. Metal Fırtına ile yaşadığımız deneyim işçilerin sınıf devrimcilerini daha fazla tanımalarını, güven duymalarını sağlamıştır. Şimdi bu güveni örgütlü güce dönüştürme zamanıdır.

Görünen o ki sermaye iktidarı, sınıfa dönük planladığı kiralık işçilik, kıdem tazminatının gaspı, özel emeklilik gibi kapsamlı saldırılara karşı sessizliğimizi koruyacağımızı zannediyor. Evet, dün ayağa kalktık ve yenilmiş de olabiliriz, fakat metal işçileri olarak bunu kabullenmeyecek, sermayeden ve onun uzantılarından hesap soracağız. Söz, yetki, karar metal işçisinin olana ve zaferi kazanana kadar fiili-meşru, militan mücadelemizi sürdüreceğiz.

DİRENİŞÇİ B/S/H İŞÇİLERİ

Derby Lastik Fabrikası işgali deneyimi ışığında...

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en büyük direnişlerden biri Derby Lastik Fabrikası işgali'dir.

'68'ler dünyasında ve Türkiye'sinde, işgallerin, direnişlerin yayıldığı süreçte işçi sınıfına önemli bir mücadele anlayışı kazandırmış, pek çok eylemin öncülü olmuş ve önünü açmıştır Derby işgali. Bugüne ve geleceğe ışık tutan bir direniş olarak tarihteki şanlı yerini almıştır. Geçmişin ve bugünün icazetçi, uzlaşmacı, sarı sendikalarına karşı alınması gereken tutuma ışık tutan bir deneyim olmuştur.

İŞÇİ SINIFININ YENİ MÜCADELE YÖNTEMİ: İŞGAL!

İşçi sınıfı ve emekçilerin toplumsal olarak hareketli olduğu, işçilerin düzen içi sendikal anlayıştan hızla koparak mücadelecilik sendikacılık anlayışını var ettiği yıllardır 1960'ların sonu. Lastik-İş Sendikası'nda örgütlü olan Derby Lastik fabrikası işçileri toplu sözleşme sürecinde patronun ve devletin bin bir türlü ayak oyunu ile alt edilmeye çalışılır. Patron işçilerin mücadelecilik bir sendikada örgütlenmesinden tedirgin olmuş ve işçileri Türk-İş'e bağlı Kauçuk-İş'te örgütlü göstererek yeni bir sözleşme imzalamak istemiştir. Kauçuk-İş'in fabrikaya gelecek sözleşme imzalayacağı 4 Temmuz 1968'de işçiler bu ayak oyununa işgalle karşılık verir. Kapıları kapatan işçiler Lastik-İş ile sözleşmenin imzalanması, eko-

nomik iyileştirmeler yapılması, sendikal hakların tanınması gibi taleplerde bulunurlar.

6 gün süren işgal sürecinde patron ve Türk-İş işgal eylemini karalamak için uğraşırlar. İşçilerin fabrikadaki makinalara zarar verdiklerini söylerler. Bu durum işgal fabrikasına basının alınması ile çürütülür. Ardından işçilerin birileri tarafından kışkırtıldığı ve zorla fabrikada tutuldukları yalanını ortaya atarlar. Buna yanıt yine direnişçi işçilerden gelir ve kendi iradeleri ile eylem yaptıklarını söylerler. Bu oyunların da boşa düşmesinin ardından fabrikada referandum yapılır. Oylamaya katılan 950 işçiden 920'si Lastik-İş'i isterken, sadece 9'u Kauçuk-İş'i tercih eder. Böylece işgal eylemi başarı ile sonuçlanır. Yeni sözleşme yapılır ve işçilerin talepleri kabul edilir.

Derby işgali öncesinde işçi sınıfı içerisinde fiili-meşru mücadele anlayışı yaygınlaşmıştı. İleriki yıllarda büyük direniş 15-16 Haziran'ı yaratan ve işçi sınıfına yeni bir mücadele dinamizmi kazandıran işgal ve aslında yönetime kısa süreli de olsa fiili el koyma eylemleri yaşanıyor. Yeni bir sürecin başlangıcı olan bu fiili-meşru mücadele, direniş ve işgal eylemleri devletin azgın saldırısı ve darbelerle sekteye uğradı.

DERBY'NİN İŞİĞIYLA...

Sermaye iktidarı askeri faşist darbelerle bu sürecin ilerlemesine ket vursa da

bugün işçi sınıfı saflarında biriken öfke yeni çıkışları mayalıyor sürekli. '80 darbesi karşısındaki ağır yenilgiye rağmen, işçi sınıfı, üzerindeki ölü toprağını atan öncü kesim oldu. 1987-91 dönemi sınıfın yaygın, kitlesel ve görkemli eylemleriyle geride kaldı. Ardından işçi sınıfı irili-ufaklı yaşanan pek çok eylemle mücadele deneyimlerini arttırdı. Yakın dönemde Tekel direnişi ile başlayan ve işçi sınıfının mücadele dinamizminin fiili eyleme dönüşmesi ile de pek çok direniş yaşandı.

Greif fabrikasının 60 gün boyunca işgal edilmesi ile tekrar ateşi fitillenen fiili-meşru eylemler Metal Fırtına ile devam etti. İcazetçi tutumlar fiili mücadele ile tekrar aşıldı. Bu süreç sendika bürokratlarını ve sermayedarları zora sokarken, işçi sınıfına kazanımı nereden elde edeceğini bir kez daha hatırlattı.

Bugün işçi sınıfının geçmişte dışı dış mücadele ile kazandığı haklarına saldırılar gündemde. Kıdem hakkının gaspından kiralık işçiliğe, bireysel emeklilik sisteminden esnek çalışmaya kadar pek çok saldırı var.

İşçi sınıfı bu saldırılar karşısında fiili-meşru mücadele hattını kuşanmalı, icazetçi-bürokratik anlayışlara ve sarı sendikacılara boyun eğmemelidir. '60'lı yıllarda mücadeleyi büyüten Kaveller'i, Tarihler'i, Derbyler'i yaratan işçi sınıfının cüretini kuşanarak bu saldırıları püskürtmeliyiz.

ÜMRANİYE'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

AVON işçilerinin direnişi sürüyor

DGD-Sen'e üye oldukları için işten atılan ve direnişe geçen AVON işçileri 24 Haziran Cuma günü yine AVON genel merkezi önünde eylem yaptı. Direnişçi kadın işçiler 12.00-16.00 arasında AVON genel merkezinin de bulunduğu Ofispark önünde oturma eylemi yaparken saat 16.00'da DGD-Sen yürüyüşle Ofispark önüne geldi. Oturma eylemindeki kadın işçilerle buluşulmasının ardından eyleme geçildi.

Sloganlarla başlayan eylemde Pelin Daş konuşma yaptı. Direniş sonucu bağımsız bir denetleme kurulunun Gebze'deki AVON deposuna gelerek denetim yaptığını aktaran Daş, denetim öncesi işçilerin yönetim tarafından tehdit edildiğini söyleyerek, kurula sorunların aktarılmasının önlenmeye çalışılmasına dikkat çekti. Taşeronun kovulması, mobbinge son verilmesi, kadın işçilerin de müdür vb. mevkilere gelebilmesi, ayrımcılığın kalkması taleplerini sıralayan Daş, "Bu talepleri kabul edeceksiniz, başka bir hak vermiyoruz" dedi.

"Gerçek bir sendika değilsiniz, teröristsiniz" gibi karalamalara değinen Daş, AVON'a sendika sokmaya kararlı olduklarını, eylemlerine devam edeceklerini vurguladı. Daş'ın konuşmasının ardından eylem sloganlarla bitirildi.

Kastaş'ta işten atma saldırısı

İzmir Çiğli'deki Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Kastaş Kauçuk fabrikasında 15 işçi işten atıldı.

Çoğunlukla kadın işçilerin çalıştığı, ağır çalışma koşulları, taciz ve mobbingin olduğu fabrikada, iki kadın işçinin 71 gün sürdürdüğü ve kısa süre önce sonlandığı direniş boyunca sesini çıkaramayan patron, direnişin ardından "performans düşüklüğü" bahanesiyle 15 işçiyi işten attı. Bazı işçiler de anlaşmalı olarak işten çıkarıldı.

Fabrikaya yazı asarak işten atma saldırısının süreceğini gösteren patronun asıl niyetinin, fabrikayı taşıyacağı Menemen'de "dikensiz gül bahçesi yaratmak" olduğu ifade ediliyor.

Georgi Dimitrov

sosyalizm mücadelesinde yaşıyor!

2 Temmuz 1949'da yaşama veda eden Georgi Dimitrov, 15 yaşında katıldığı devrimci mücadele yolundaki kaçınılmaz biyolojik sona geldiğinde ardında dünyaca tanınmış, Komintern liderliği yapmış ve aynı zamanda Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin ilk başbakanı olan bir Bulgar komünisttin yaşam öyküsünü bırakmıştı. Yaşamı boyunca devrim davasının bir neferi olmuş, kızıl bayrağı yükseklerde dalgalandırmış ve Marksizme ideolojik-politik katkılarda bulunmuş bir militan olarak devrimci tarihe adını yazdırmıştır. Öğrenimini yarıda bırakıp küçük yaşlarda çalışmaya başlayan Dimitrov'un yaşamı elbette ki Bulgar sosyalist hareketinin gelişiminden bağımsız değildir.

Bulgaristan, Osmanlı himayesinden 1870'lerin sonunda bir dizi anlaşma ile kurtulsa da Rusya ve Avusturya-Macaristan'ın yarı resmi himaye savaşları arasında kalmıştı. 1879 yılında anayasa ile siyasal iktidarını kurmuş olan milliyetçi hareket o dönemde dar bir kesimi temsil ediyordu. Köylülüğün son derece ağır yaşam koşulları 1899'da geniş çaplı köylü ayaklanmalarını beraberinde getirdi ve salt köylülük değil, toplumun çeşitli kesimleri örgütlenme ve ayaklanma yoluna girdi. Öğretmenler, gazeteciler, yazarlar, küçük devlet memurları gibi küçük burjuva katmanlar köylülüğün ayaklanmalarından etkilendi ve 1899'un sonunda Bulgaristan Çiftçi Birliği kuruldu. Bu birlik 1901 yılında ise Bulgaristan Ulusal Çiftçiler Birliği adıyla siyasal bir partiye dönüştü.

Tüm bu gelişmeler sırasında Bulgaristan'da sosyalist hareket de geliyordu. Yükseköğretim için Rusya'ya giden ve burada Rus devrimci hareketine katılan Dimitriv Blagev öncülüğünde ilk sosyal demokrat gruptan biri kuruldu. 2 Ağustos 1891'de ise Buzluca toplantısı ile Bulgaristan Sosyal Demokrat Partisi (BSDP) kuruluş kongresi yapıldı. Tüzük ve programında Lasalcı etkiler de görünen BSDP içinde bölünmeler gecikmedi. 2. Kongre'den itibaren "dar ve geniş sosyalistler" isimleri ile tarif edilen marksistler ile reformistlerin mücadelesi, sağlanan birliklerle bir süre yol alsa da 1903'te nihai bölünme yaşandı. Marksistler, BSDP (sol-kanat sosyalistler) adıyla ve 1919'da Komintern'e girmeleriyle beraber Bulga-

ristan Komünist Partisi adıyla yollarını yürüdüler. Georgi Dimitrov ise 1902'de BSDP'e üye oldu ve parti içi tartışmalarında dar sosyalistlerin kanadında yer aldı. 1909'da ise MK üyeliğine seçildi.

İşçi sınıfının sendikal mücadelesi de 20. yüzyıl başlarından itibaren gelişti. 1897'de 14 olan grev sayısı maden, inşaat, liman-ulaştırma, şeker, tekstil, tütün işçileri başta olmak üzere ülkede grevlerin süreklilik kazanmasıyla 1902'de 35'e çıkmıştı. 1908-1912 arasında ise 689 grev yapıldı. BSDP 11. kongresi (1904) sendikal hareketi merkezi bir örgütlenmede birleştirme, Genel İşçi Sendikası'nı (GİS) kurma kararı aldı. 1905'te Georgi Dimitrov GİS sekreteri oldu. 1905-7 arasında ilk Rus devriminin büyük ölçüde etkilediği işçi hareketi, kısa sürede ve yaygın biçimde politikleşti.

Art arda gelen 1. ve 2. Balkan savaşları ve 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı Bulgar topraklarına ağır bir yıkım getirdi. Savaşın ağır sonuçları sola yönelişi arttırdı. Askerlerin kanla bastırılan ayaklanmasını işçi grevleri izledi. Siyasi bunalım derinleşti. 1919 yılında yapılan savaş sonrası ilk seçimlerde Çiftçi Birliği büyük başarı elde etti. Mayıs 1920 seçimlerinden sonra tek başına iktidar oldu.

9 Haziran 1923'te Çiftçi Birliği hükümeti askeri-faşist bir darbe ile devrildi. Faşist diktatörlük kuruldu. Darbeyi burjuvazinin bir baskıcı rejiminden diğerine geçiş olarak yorumlayan ve partinin "kent ve kır burjuvazisi arasındaki mücadelede taraf tutmayacağını" açıklayan BKP, binlerce çiftçi ve komünistin öldürülmesinin ardından Ağustos 1923'te "birleşik cephe" üzerine yeni anlayışını açıkladı. İşçi-köylü hükümetinin kurul-

masını amaçlayan silahlı bir kitle ayaklanmasının bütün hazırlıklarının yapılması politikası kabul edildi. Georgi Dimitrov, BKP'nin birleşik cephe anlayışını açıklayan isimdi.

23 Eylül 1923 ayaklanmasının önünde öncelikle demokratik hedefler vardı, ancak ayaklanma yenildi ve kanla bastırıldı. Ayaklanmayı yöneten devrimciler arasında yer alan Dimitrov, Yüksek Devrim Komitesi'nin başındaydı. 1923-1926 arasında devrimci mücadelesinden dolayı burjuva mahkemesi tarafından gıyaben iki defa ölüme mahkum edildi. Yurtdışına kaçan Dimitrov, Viyana ve Berlin'e geçti. 1929'da Komintern Orta Avrupa bölümünün başkanlığını yaptı. 27 Şubat 1933'teki Reichstag yangınının çıkmasından sorumlu tutuldu ve başka komünistlerle birlikte yargılandı. Duruşmalarda yaptığı savunmayla dünya çapında ün kazandı. Ardından Moskova'ya yerleşti. 1935 yılında Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi Genel Sekreterliği'ne seçildi. Faşizme ve savaşa karşı "proleter birleşik cephesi" ve "halk cephesi"nin oluşturulması için ısrarlı mücadeleler yürüttü. Komintern'in 7. kongresinde sunduğu raporla faşizme karşı Komintern'in politikalarını şekillendirdi. Komintern'in kendini dağıttığı 1943'e kadar Nazi tehdidine karşı örgütlenmede önemli rol oynadı. 1944'te Bulgaristan'daki Mihver uydusu hükümete karşı direniş hareketini yönetti.

Bulgar halkının faşizme karşı mücadelesi yirmi yılı aşkın bir süre devam etti. 1934'te bir faşist darbeye daha sahne olan Bulgaristan'da faşizme karşı mücadele; Birleşik Cephe, Halk Cephesi, 1942'den sonra Halk Kurtuluş Cephesi ve

Vatan Cephesi gibi birçok gelişme döneminden geçtikten sonra 9 Eylül 1944'te başarıyla sonuçlandı.

Dimitrov, 1945'te ülkesine döndükten hemen sonra komünistlerin egemenliğindeki Vatan Cephesi hükümetinin başkanlığına getirildi.

Georgi Dimitrov'un devrimci yaşamı, içinde şekillenmekte olduğu Bulgar sosyalist mücadelesinden bağımsız olmadığı gibi ideolojik-politik bakışı da liderliğini yaptığı Komintern'in taktik çizgisinden bağımsız değildir. Dimitrov'un yaşam kesitinin ağırlıklı bölümünün 1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşları arasında faşizmin Avrupa ve Balkan ülkelerindeki yükselişine denk gelmesi, bizzat kendi ülkesinde sosyalist mücadelenin faşist baskı ortamında yürütülüyor oluşu ve SSCB'in "tek ülkede sosyalizm" çizgisi ile bu çizginin ihtiyaçları çerçevesinde Komintern'in dünya komünist partileri üzerindeki ideolojik hegemonyasının hissedilir basıncı Dimitrov'un faşizme karşı oluşturduğu tezlerin de arka planındaki nesnel zemini oluşturmaktadır.

Kısaca değindiğimiz ve başka bir yazının konusu olabilecek bu zemin üzerinden tarihe adını yazdıran bu devrimci önderin adının onuru, onun salt bir Bulgar komünisti olarak değil, enternasyonal bir komünist olarak devrim davasına adanmışlığının önünde saygıyla eğiliyoruz.

Z. KAYA

Bir dönemin ardından...

Gençlik mücadelesinde üniversiteler

Toplumdaki genel atmosferin üniversitelere yansıdığı bir eğitim-öğretim yılını daha geride bıraktık. Aslında hala devam eden mezuniyetler ve yaz okulu 'büt' eylemlilikleri ile henüz bırakamadık desek daha doğru olur. Üniversitelerin açıldığı Eylül ayı Türkiye'de kirli savaşın hız kazandığı bir dönemdi. 7 Haziran seçimlerinden Suruç katliamına planlı bir kirli savaş dönemine girmiş olduk. Toplumda dinci-gerici şoven bir dalga gelişip serpildi.

Okullar açılır açılmaz YÖK'ün yayınladığı bir genelge ile karşılaştık. Genelgeye göre okullarda 1 Kasım seçimlerine kadar hiçbir siyasi çalışma yapılmayacak, afiş, bildiri ve pankarta izin verilmeyecek, hatta öğrencilerin kurduğu sosyal ve yardımlaşma kulüpleri bile hiçbir faaliyette bulunamayacaktı. Kürdistan'da katliamlar sürerken, Ortadoğu kan gölüne dönmüşken ve her gün yüzlerce mülteci göç yollarında katledilirken, okullarda siyaset yapılmaması isteniyordu. Sermaye devleti elbette ki bunca saldırı karşısında toplumun en dinamik kesimi olan gençliğin sessiz kalmayacağını biliyor, genelgelerle, soruşturmalara ve disiplin cezalarıyla gençliği engellemeye çalışıyordu. Ancak yayınlanan genelgeye rağmen gençliğin devrimci ve ilerici güçleri üniversitelerde faaliyet ısrarı gösterdi. 10 Ekim katliamına karşı okullarda boykotlar ve eylemler yapıldı. Baskıcı üniversite yönetimleri bu boykotlardan ve eylemlerden birçok öğrenciye soruşturma açmayı da ihmal etmedi.

Üniversite öğrencileri bu tepkileri örgütlediği üniversitelerde neredeyse her gün, sermaye bekçiliğini yapan polis ve ÖGB'nin saldırılarıyla karşılaştı. Seçimlerden hemen sonra İstanbul Üniversitesi'ndeki 6 Kasım YÖK protestolarında öğrencilere ve gazetecilere saldıran polislerden birinin "bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" sözü de yaşananların ve yaşanacakların habercisiydi. YÖK karşıtı eylemlerin yapıldığı her şehirde, her okulda saldırı yaşandı. İstanbul, İzmir, Ankara, Kocaeli, Zonguldak ve daha pek çok şehirde onlarca öğrenci gözaltına alındı.

Ortadoğu'da IŞİD çetesi yeni katliamlar yaparken, Kürdistan'da kirli savaş devam ederken toplumun tüm kesimlerini kuşatma altına alan baskıcı, dinci-gerici, şoven atmosfer üniversitelerde de etkisini gösterdi. Üniversitelerde IŞİD yanlısı

Geçtiğimiz dönem bizlere gösteriyor ki, gelecek dönem üniversiteler mücadelenin önemli kaleleri olacak. Gençliğin mücadele kalelerini zapt etmek için üniversitelere yüklenme sorumluluğu bizlerin omuzlarındadır.

çeteler gerici örgütlenmeler ve etkinlikler gerçekleştirdi. Devrimci, ilerici öğrenciler İstanbul Üniversitesi'nden ODTÜ ve Mersin Üniversitesi'ne gerici örgütlenmelerin karşısında durdu. Sermaye devleti bu süreçte birçok öğrenciyi işkence ile gözaltına aldı, davalar açtı, tutukladı. Sistemli olarak yargılamayı geciktirerek öğrencileri aylarca tutuklu yargıladı, yargılıyor.

Üniversiteleri "kapitalist sistemin ihtiyaçlarına" göre insan yaratma kurumları olarak gören sermaye aygıtı YÖK, bu süreçte fen edebiyat fakültelerinde okuyan öğrencilerin formasyon hakkına sınırlama getirdi. Bu haber öğrenciler arasında eylemlerle karşılandı. Öğrenciler nitelsiz ve paralı eğitime karşı, formasyon eylemlerinden ders kitaplarının pahalılığına, yurt sorunundan beslenmeye dek kendilerini kesen birçok konuda eylemler gerçekleştirdiler. Bunlarda kısmi kazanımlar da sağladılar. Sermaye düzeni belki de okullarda yegane destek sunduğu "girişimcilik ve kariyer" kulüplerinin düzenledikleri günlerde protestolarla karşılaştı. Savaş sanayinin yüzü ASELSAN gibi, üniversitelerde "Kariyer Günleri" adı altında düzenlenen etkinliklere katılan Renault ve Şişecam sermayelerinin sözcüleri de protesto edildiler.

Bahar dönemine gelindiğinde ise akademisyenlerin Kürdistan'da yürütülen savaşa karşı yayınladıkları "Bu suçla

ortak olmayacağız" bildirisi büyük bir baskı ile karşılandı. Kürdistan'da Kürt halkını katleden düzen, akademisyenlerin bildirisini bir soruşturma ve yargılama terörü ile karşıladı. Süreç içinde akademisyenler gözaltına alındı, işten atıldı ve tutuklandı. Tutuklu akademisyenlere destek için hapishane önünde "umut nöbetleri" tutuldu.

Üniversitelerin gündemini oluşturan bir diğer olay ise son dönemde Ensar Vakfı'nda yaşanan 40 çocuğun cinsel saldırıya maruz kalması oldu. Toplumda büyük bir etki yaratan bu haber sonrasında birçok üniversitede protesto yaşandı. Öyle ki okullarda dövizlere, pankartlara içeriği "uygun değil" diyerek saldıran ÖGB ve polis Ensar Vakfı'nın koruyuculuğunu üstlenerek, asılan her pankart ve dövizle, yapılan her eyleme müdahale etti. İşbirlikçi okul yönetimleri de bu saldırılara soruşturmalar ile destek oldu.

Bu süreçte üniversitelerin mezuniyet törenlerine yansıyan parçalı tepkisellikler, üniversiteli gençliğin mücadele dinamikleri biriktirdiğini gösteriyor. Liselilerin sırtını dön eylemlilikleri ise aslında "okul idarelerine" sırtını dönmüş bir gençlik kesiminin de üniversitelere geleceğini gösteriyor.

Kapitalist sistem günden güne çıkmaza giriyor, emek-sermaye arasındaki ilişkiler derinleşiyor. Ortadoğu'dan Avru-

pa'ya, Güney Amerika'dan Afrika'ya her kıtada milyonlarca işçi ve emekçiye aynı anda farklı adlarla saldırıyor: Türkiye'de kıdem tazminatı ve bireysel emeklilik yasalarıyla, Fransa'da El Khomri yasalarıyla. Bunları güvencelemek ve emekçilerin tepkisini bastırmak için de iç güvenlik yasalarıyla...

Yaratıkları kirli savaşlarla coğrafyaları kan gölüne çevirenlere karşı üretilen ortak yanıt mücadeleden geçiyor. Bu mücadele dünden bugüne miras bir gelecek mücadelesidir bizler için. Ve "Gençlik gelecektir" derken, sermaye de kapitalist sistemin geleceği için aynı şeyi söylüyor -ki gençlik için bunca kurumu düzenliyor. Kendi ihtiyaçlarına göre belirlediği okullarda, belirlediği eğitimi veriyor gençliğe ya da hiçbir eğitim şansı vermiyor. Geleceğin işçi ve emekçileri olarak gençliğin bugünden, özellikle de üniversitelerde örgütlülüğü bu yüzden çok önemli. Geçen dönemin verili tablosu da bizlere gösteriyor ki gelecek dönem üniversiteler mücadelenin önemli kaleleri olacak. Gençliğin mücadele kalelerini zapt etmek için üniversitelere yüklenme sorumluluğu bizlerin omuzlarında olacak. Ve bizler "geleceğiz ve değişecek dünya" diyerek barbarlık içinde çöküş yerine sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadeleyi büyötmeye devam edeceğiz.

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Eğitimde dinci gericiliğin geldiği nokta:

“Kadınlar ait olmayı, erkekler sahip olmayı yeğler”

“Kadınlar tespih gibi olmalı, varlığı hoşluk, yokluğu boşluk vermeli.”

“Genelde erkekler güç gösterisine, kadınlar ise cilve histerisine meyillidir.”

“Kadınlar ait olmayı, erkekler ise sahip olmayı yeğlerler.”

“Erkekler doğayı, kadınlar yuvayı sever.”

Bu sözler İstanbul'da öğrencilere 10 liraya dağıtılan “Hariçten Sözler” kitabından. Eğitimde dinci gerici politikaların geldiği noktayı gözler önüne seriyor. Her bir “söz”, kadını ikinci plana iten, kadını erkeğin mülkü olarak gören bakışın toplumda yaygınlaştırılması çabasının bir ifadesi.

Kocaeli/Kozluk Yavuz Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde dağıtılan Mecit Dönmez Bilek'in yazdığı “Adab-ı Muâşeret” isimli kitapta ise “Kocasına itaat etmek, kocası için süslenmek, kocasının yanında yüksek sesle konuşmamak, kocasını adıyla çağırılmamak, her şeye itirazda bulunmamak, kocasının sözünü kesip önüne geçmemek ve beyini utanırmamak” gibi ifadeler yer alıyor.

MEB tarafından, tüm öğretmenlere verilen kitap listesinde tek zorunlu kılınan ve birinci sırada yer alan Nurettin Topçu'nun kaleme aldığı “Türkiye’de Marif Davası” adlı kitapta, Alevilik inancına “çürümüş” diye hakaret ediliyor, liselerde karma eğitimin kaldırılması gerektiği, dini kurallara göre yapılması öneriliyor.

Bu kitaplar ne ilk ne de tek örnekler. Başka birçok örnek de verilebilir. Mesele salt kitaplarla bitmiyor. Bu gericiliği nor-

ma dönüştürme çabalarına, bir de birçok proje eşlik ediyor.

Örneğin Mersin İl Milli Eğitim Müdürlüğü ve Müftülük işbirliği ile “çocuklara maneviyat kazandırmayı” amaçlayan, 4 gün okul-1 gün cami uygulamasına dayanan “Minik Yüreklere Kardeşlik Bilincinin Farkında” projesi, Eğitim Sen’in itirazı ile durdurulmak zorunda kaldı. Ki bu, durdurulabilen istisnai örneklerden biri.

Peki bu uygulamalar sadece okulları mı kapsıyor? Elbette ki hayır. Okul öncesi de hedefliyor.

Diyanet-MEB işbirliğiyle ülke çapında açılan 2.000’in üzerindeki “kreş görünümü” Kuran kursu aracılığıyla 4-6 yaş grubundaki 55.000 çocuğa dini eğitim veriliyor. Okul öncesi eğitim olarak anaokulundan itibaren gericilik tahkim edilmeye başlanıyor.

GERİCİ POLİTİKALARIN SINIFSAK TEMELİ

Bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki baskı aygıtı olan devlet mekanizması tüm kurumlarıyla buna uygun davranmaktadır. Parlamantosuyla, askeri-polisiye, yargısı-eğitim kurumları-medyasıyla, işçi ve emekçileri susturmak, düzene ama güzellikle, ama zorla- boyun eğdirmek ve düzenlerini devam ettirmektir tüm amaçları. Bugün bu bakışın eğitim alanındaki yansımaları açıkça karşımızda durmaktadır.

2014 Aralık ayında toplanan 19. MEB Şûrası ile eğitimde gerici politika-

larda yeni düzeye gelinmişti. “Değerler Eğitimi” dersinin tartışılması, zorunlu din dersinin 1. sınıflara inmesi, karma eğitimin son bulması, zorunlu Osmanlıca dersinin getirilmesi gibi tartışmaların yaşandığı şûrada açılış konuşması yapan Erdoğan, “Bizim bazı sıkıntılarımız var hâlâ. Bu sıkıntıları anaokulundan başlayarak bir hayat tarzı sunarak yeneceğiz” diyerek, dindar bir nesil yetiştirmek için kolları sıvadıklarını, topluma daha anaokulundaki çocuklardan başlayarak boyun eğdireceklerini ifade ediyordu.

Bugün, savaş ve saldırganlığı tırmandıran, Kürt halkına yönelik kirli savaş sürdürülen, hayatın her alanına dini yayan ve dini kurallara göre yaşamayı bir yaşam tarzı olarak dayatan, baskı ve devlet terörünü arttıran ve devlet mekanizmasının tüm kurumlarını ve olanaklarını tek elde toplamaya çalışan bir düzen gerçekliği var karşımızda.

Bu düzenin, devletin bütün kurumlarında dinci ve milliyetçi gericiliği, bireyciliği, özel mülkiyeti beslemesinden daha doğal ne olabilir ki?

Bunu yapmadığı koşullarda tüm politikalarının karşısında ortaya çıkacak tepkinin, artacak öfkenin karşısında duramayacağını biliyor düzen güçleri. Geçtiğimiz ay bir dizi lisede düzenin gericiliğine karşı ayağa kalkan, ses çıkaran liseliler bunun en somut örneği. Böylesi örnekler tekrar yaşanmasın diyor tüm çabaları.

R. U. KURŞUN

Kartal DLB geride kalan dönemi değerlendirdi

Kartal Devrimci Liseliler Birliği (DLB), kapsamlı yıl sonu değerlendirme yaptı. Liselilere dönük politikalar ve gündemler, yaz dönemine hazırlık, okul odaklı çalışma ve geçmiş dönem faaliyetleriyle DLB’nin müdahaleleri üzerine tartışmalar yürütüldü. Dönemin atmosferi üzerine ve liselilerin genel tablosuna dair tartışmaların yapıldığı değerlendirmeye başlarken şu ifadeler dile getirildi:

“Kapitalist-emperyalist sistem bir kriz içerisinde debelenmeye devam ediyor. İşçi sınıfına yönelik saldırı politikalarını günden güne ağırlaştırdığı gibi sermaye devleti biz liselilere yönelik çok yönlü sömür ve saldırı politikalarını da hayata geçirmeye devam ediyor. Bu saldırı ve sömürü politikalarına karşı DLB olarak liseli gençliği harekete geçirmeye çalıştık. Yıl boyunca neler yaptığımızı ve yapamadığımızı, yakıcı süreçlerde gündeme müdahalelerimizde eksiklerimizi ve yetersizliklerimizi tartışmak bizi ileriye taşıyacaktır.”

İlk olarak DLB’nin misyonu ve mücadele tarihi üzerine sunum gerçekleştirildi. Ardından okul odaklı çalışmanın önemi ve sorunları üzerine konuşuldu. Okul meclislerinin önemine vurgu yapıldı. Meslek Lisesi Buluşması, LYS karşıtı şenlik, piknik ve yereldeki bir dizi etkinlik üzerine konuşuldu. Etkinliklerin DLB için bir birikim ve deneyim olduğu söylendi. “Okulların kapanmasına yakın İstanbul Erkek Lisesi’nin ‘Karanlığa teslim olmayacağız’ diyerek gericileşen eğitim sistemini ve sosyal etkinlikleri iptal eden okul idaresine sırtını dönerek başlattığı protesto birçok liseye yansıdı ve öğrenciler bildiriler yayımladı. DLB bu süreçte etkin rol oynayamasa da bulunduğu okullarda eylem ve bildiri yayımlayarak ‘Ses ol, ışık ol, yumruk ol’ çağrısı yaptı” denildi.

Ardından 7 Haziran ve 1 Kasım seçimleri, Suroç ve Ankara katliamları, Cansel Buse Kınalı’nın intiharı, Ensar Vakfı’ndan yayılan pislik, 1 Mayıs, Kürdistan’da yürütülen kirli savaş üzerine konuşuldu. Okullarda ve yerelde bu gündemlerin nasıl işlendiği tartışıldı. “1 Mayıs’ı sınıfsal anlamına uygun olarak kutlamak için DLB olarak Taksim’e çıkma cüreti gösterdik, gözaltına alındık, işkence gördük yine de tutumlarımızdan ödün vermeyerek geri adım atmadık” denildi. Tartışmaların ardından tarihsel gündemlerde neler yapıldığına dair konuşuldu.

Sivas Katliamı'nın 23. yıldönümü...

Asanlardan, yakanlardan hesap soralım!

*Yürü bre Hızır Paşa
Senin de çarkın kırılır
Güvendiğin padişahın
O da bir gün devrilir*

Pir Sultan Abdal, kendisinden feyz alan, sonrasında ise Sivas valisi olunca "dönen" Hızır Paşa'ya yukarıdaki dizelele sesleniyordu. Pir Sultan zalime boyun eğmediği için asılarak katledildi...

Pir Sultan'ı anmak için 1989'dan itibaren her sene Sivas'ın Banaz Köyü'nde kültürel etkinlikler düzenleniyordu. 1993'te ise Kültür Bakanlığı'nın desteği ile etkinliklerin Sivas merkezde bir kültür merkezinde yapılmasına karar verildi.

Pek çok aydın, sanatçı ve yazar etkinliklere katılmak için Sivas'a geldi. Etkinlik hazırlıklarının başlaması ile birlikte Sivas'ta katliam hazırlıkları da başladı. Başta Aziz Nesin olmak üzere etkinliğe katılanları hedef tahtasına çakan, Pir Sultan'ı anma etkinliklerinde Müslümanların kutsal değerlerine hakaret edildiğini söyleyen bildiriler dağıtıldı. Yerel gazetelerde sürekli olarak katliama davetiye çıkartan yazılar

yayınlandı. Refah Partili Belediye Başkanı aynı tarihe "hicret koşusu" koydu ve çevre illerden "katiller" Sivas'a toplandı. Etkinliğe katılmak için gelenlerin kaldığı Madımak Otel'i'nin önüne yol bakım çalışması bahanesi ile bir kamyon taş boşaltıldı. Bir yandan da kolluk güçleri başka ilçelere gönderildi. Kısacası katliam için her türlü hazırlık tamamlandı.

KATLIAMIN SORUMLUSU SERMAYE DEVLETİ

2 Temmuz günü ise Cuma namazı çıkışında Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu'nun "gazanız mübarek olsun" diyerek açıktan destek verdiği katiller sürüsü katliam için etkinliğe gelenlerin üzerine salındı. Böylece geçmişte devşirdiği "Hızır Paşa'yı devreye sokan devlet 2 Temmuz 1993'te ise gerici çetelerini devreye sokarak katletti. Madımak otelini ateşe veren gerici güçler 35 canı diri diri yaktı.

Katliamın ardından düzen temsilcilerinden ise şu açıklamalar geldi:

Dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel: "Halkla polisi karşı karşıya getirmeyin."

Dönemin Başbakanı Tansu Çiller: "Otelin etrafını saran vatandaşlarımıza hiçbir şey olmamıştır."

Koalisyon ortağı SHP'nin Genel Başkanı Erdal İnönü: "Güvenlik güçlerimizin özverisiyle vatandaşlarımızın daha fazla zarar görmesi engellenmiştir."

ANAP lideri Mesut Yılmaz: "Bu, bir futbol maçında bile çıkabilecek bir olaydır."

Kısacası yapılan açıklamalar sermaye devletinin katliamdaki sorumluluğunu adeta gözler önüne serer nitelikteydi. Bu açıklamaları burjuva medyanın anma etkinliğine katılanları "suçlu", "tahrikçi" ilan eden yayınları takip etti. Katliam karşısında duyulan öfke ise

"laik/anti-laik" tartışmalarına kanallize edildi. Açılan davalarda sermaye devleti üzerindeki sorumluluğu atarak katliamı gerçekleştiren birkaç kişiye sorumluluğu yıktı, onları da yurtdışına kaçırdı. Ardından da sanıkların avukatlığını yapanları milletvekilliği, belediye başkanlığı gibi görevlere getirerek ödüllendirdi, davayı da zaman aşımına uğrattı. Yakın zamanda ise Anayasa Mahkemesi'ne (AYM) taşınan dava ile ilgili bir skandal daha yaşandı. AYM üyesi hakim Celal Mümtaz Akıncı'nın dava sanıklarının avukatı olduğu ortaya çıktı.

SERMAYE DEVLETİ KATLETMEYE DEVAM EDİYOR!

Sivas Katliamı tam da Kürt halkının mücadelesinin yükseldiği, hem işçilerin hem de kamu emekçilerinin gelecekleri ve hakları için eylemde olduğu günlerde gerçekleşmişti. Sermaye devleti, tıpkı Çorum'da, Maraş'ta olduğu gibi toplumsal muhalefetin yükseldiği bir zamanda Sivas Katliamı'nı devreye sokarak işçi ve emekçileri bölmeyi, sindirmeyi amaçlamıştı. Dün kendi gerici beslemelerini devreye sokan sermaye devleti bugün de hem gerici-faşist beslemelerini hem de cihatçı IŞİD gibi çeteleri devreye sokarak katletmeye devam ediyor. Son olarak Sivas Katliamı şehitlerini anarak sözü şaire bırakalım:

*"Kucaklıyor beni Metin Altıok
Aldırma diyor gülerek
Yaşamak görevdir yangın yerinde
Yaşamak insan kalarak."
(Ataol Behramoğlu, Yangın Yeri)*

